

EL 26 DE MARZO a las 11 horas la MISA YUGOSLAVA en la CRIPTA de SANTA ROSA de Lima (Pasco 409).

EL JUEVES SANTO el sermón de la INSTITUCION en Santa Inés (Avalos 250) a las 18 horas.

EL 16 DE ABRIL a las 10 horas la CONFIRMACION en Av. del Campo 1653.

SPOMIN ŽALNE

OBLETNICE

26. MARCA

Sv. maša za padle in za blagor domovine ob 11 uri v kripti Sv. Roze (Pasco 409).

Mati žalostna je stala
Zraven križa se jokala,
ko na njem je visel Sin.
V grenko žalost zatopljeno
je srce ji prebodeno
z mečem silnih bolečin.

Oh kaj žalosti prestati
merala je sveta Mati,
ktere Sin je rešil svet.
Žalostna zdihuje bleđa,
ko v trepetu Sina gleda,
kaj trpi na les razpet.

Komu potok solz ne lije
videti bridkost Marije
grozno kot morja grenkost?
Kdo prisrčno ne žaluje,
ko to Mater preiščuje
in tipljenja velikost?

Vidi Jezusa trpeti,
grehe ljudstva nase vzeti,
šibam vdati se voljno.
V Sina le pogled upira,
ko ves zapuščen umira,
k smrti nagne že glavo.

El hombre nació para sufrir como el pájaro para volar. Desde el nacimiento a través de toda la vida le acompañan lágrimas de dolor. La vida parece un interminable esfuerzo, por sustraerse a las penurias. Logra quizás aliviar el peso de la vida pero en el fondo del corazón siempre hay un aguijón — la muerte... ¡Ay! que horror les inspira a aquellos "hijos de buena suerte" la fatal palabra de la muerte, su figura huesuda, las cortinas negras...

Así les pasa a los ignorantes y enemigos de la Cruz, a los que desconocen la sabiduría confortante del Calvario.

Pero los amigos de la Cruz, los fieles a Jesús, recurrimos a los pies del Crucifijo en los momentos de prueba y de dolor. De El y de la Madre de los Dolores aprendemos aceptar también nuestra parte de sufrimientos. Allí comprendemos que sólo puede esperar la unión con Jesús en la gloria aquel que se le asemeja en el dolor.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Teléfono 48-3361 (48-0095)

Kličí od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Teléfono 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

26. MARCA: Maša ob 11 uri v kripti sv. Roze za blagor domovine.

Ob 12. uri za Jožef špacapan.

MOLITVE in NAUK ZA BIRMO na Paternalu.

1. APRILA: Velikonočna spoved na Paternalu (Avalos 250) od 14 do 16 ure.

2. APRILA: Maša na Paternalu za Leopolda Kralj ob 9.30 uri in skupno sv. Obhajilo.

Pri sv. Rozi za rajne Rutar.

MOLITVE in NAUK ZA BIRMO na Paternalu.

VELIKA NOČ: Maša na Avellanedi ob 9.20 uri za Štefan Dončec.

Na Paternalu ob 10.30 uri za stariše Skufca.

Pri sv. Rozi za Ernest Štolfa in družino.

MOLITVE in NAUK ZA BIRMO na PATERNALU.

16. APRILA: Maša ob 10 uri na Paternalu za Ivan Andrijašič, nato bo sv. birma (Av. del Campo 1653).

Pri sv. Rozi za Jakoba Janež.

Molitve na Paternalu.

23. APRILA: Maša na Avellanedi za Ireno Jekše.

Pri sv. Rozi za Catal. Figuerola. Molitve na Paternalu.

30. APRILA: Ob 11 uri maša v Berissu in tam bodo tudi molitve.

Pri sv. Rozi ob 12 uri za Frančiško Fornazarič.

TRETJA OBLETNICA JUGOSLOVANSKE TRAGEDIJE je že tukaj. 27 marca je narod razveljavil podpis pogodbe z Nemčijo in se je nato pričela strahota, kateri še sedaj ne vidimo konca. 26. MARCA ob 11 uri bo v spodnji cerkvi SV. ROZE maša za blagor domovine in za padle žrtve.

Vdeleže se sv. maše naše in prijateljske oblasti. Prihitite vsi rojaki, da se združimo v zaupni molitvi v pomoč trpečim bratom.

VELIKONOČNA SPOVED

Za birmance, ki so bili že pri prvem sv. Obhajilu bo spoved 1. aprila na Paternalu (Avalos 250) od 14-16 ure. Priliko imate tudi drugi, da tedaj spolnite svojo krščansko dolžnost.

SVETO OBHAJILLO bo na cvetno nedeljo z mašo, ki bo ob 9.30 uri na Av. del Campo 1653.

NA PATERNALU (Avalos 250) spoved na Vel. soboto od 14-15 ure.

NA AVELLANEDI bo spoved na Vel. soboto od 17-19 ure. Sv. obhajilo pa na Veliko noč, ko bo sv. maša ob 9.20 uri.

NAUK ZA BIRMO NA PATERNALU vse nedelje ob 15 uri na Paz Soldán 4924.

SPORED VELIKONOČNIH PRAZNIKOV

VELIKI ČETRTEK: Pridiga na Avalos ob 18 uri.

VELIKI PETEK: Pridiga na Avalos ob 18 uri.

VELIKA SOBOTA: Spoved na Paternalu (Avalos) od 14-15 ure; ob 15 blagoslov velikonočnih jedi.

Spoved na Avellanedi od 17-19 ure. Ob 19. uri blagoslov velikonočnih jedi.

PRI SV. ROZI je prilika za spoved vsako dopoldne in ob sobotah zvečer.

VELIKA NOČ: Na Avellanedi maša ob 9.20 uri.

Na Paternalu maša ob 10.30 uri.

MOLITVE NA PATERNALU in pouk za birmo.

IZ UPRAVE

Opozarjamo, da ne pozabite javiti spremembe naslova! Tisti, kateri ne bodo poravnali zastalega dolga do 16. aprila jim bomo Duhovno življenje ustavili! Saj vsak uvideven človek razume, kako velike izdatke imamo in je mogoče obstoj revije samo, če vsak bralec spolni svojo dolžnost tako vestno, kakor jo vrši uredništvo in uprava. Stroški izdajanja so že silno dvignili a naročino še vseeno držimo pri starem. Toda le če bodo vsi naročniki storili svojo dolžnost in še kaj priložili za tiskovni sklad, bomo mogli tako naprej, če ne bo treba zmanjšati izdajo ali povečati naročino.

Nekaterim smo že ustavili s to številk.

Za tiskovni sklad so prispevali nadalje: Ujčić 1.—, Čufar 1.—, Cunja 1.—, Furlan P. 2.—, Potočnik 1.—, Zorman 1.—, Mislej 1.—, Filej 2.—, Toplikar 6.—, Franetič 1.—, Kurtin E. 3.—, Kurtin A. 5.—, Žuljan 1.—, Mavrič 2.—, Rijavec 1.—, Kraljič 1.—, Bratina L. 1.—, Lipičar 1.—, Berlot 1.—, Lakovič 1.—, Jazbec 2.—, Švara 2.—, Pavlin 2.—, Rolič 1.—, Škarabot 1.—, Pahor 2.—, Trampuž 3.—, Okroglič 5.—, Pečenko 1.—, Senica 1.—, Čebokli 2.—, Pahor 1.—, Batič 1.—, Dugaro 1.—, Vuk 1.—, Grežer 3.—, Mihelj 1.—, Pečenko 1.—, Paškulin 1.—, Tavčar 1.—, Okretič 1.—, Kravanja 4.—, Drvenšek 1.—, Lavriha 3.—.

Neimenovani in manjši prispevki 15.50. Vsem najlepša zahvala in prosimo tudi ostale, da jih posnemajo.

KAJ PA V SEVERNI AMERIKI

Nesrečen zapletek v domovini, kjer je prišlo do bratomornega klanja med brati, med "partizani" in "vaškimi stražami", je bolesto odjeknil tudi med rojaki v Sev. Ameriki. Ker je SANS (Slov. Am. Nar. Svet) pod vodstvom Adamičevim in Kristanovim zavzel preveč enostransko stališče v prid partizanom, zato sta dva slovenska predstavnika: župnik Oman in P. Urankar prijavila odstop iz SANSa. Vsa slovenska javnost je bila bridko prizadeta s tem korakom, ki je na vendarle prinesel tudi nekaj k razčiščenju, ker je naslednji položaj SANSa malo bolj umirjen in upamo, da se je doseglo popolno sodelovanje.

SANS je v pogledu na bodočo Jugoslavijo precej širokogruden. So nekateri, ki zanje že ne obstoja bodoča Jugoslavija, toda SANS preje in slej stoji na zahtevi svobodne, demokratične, federativne Jugoslavije, seveda z naslonom na slovenski vzhod.

Najbolj vidna slovenska osebnost v Ameriki je pisatelj Louis Adamič, častni predsednik SANSa. Ker je bilo med rojaki mnogo sporov o njegovem osebnem političnem prepričanju, je bilo treba, da poda točno izjavo in tako je povedal: da ni komunist in da ni nikdar bil, je pač antiklerikalec ne pa antikatoški...

SANS je imel v decembru čez 100 podružnic. Glavno delo poleg zbiranja sredstev (zbrano doslej 30.000 dolarjev) je politična akcija, ki se nanaša zlasti na Primorsko in Koroško. Glede Primorske je naši stvari silno škodila akcija zvitega Sforze, proti kateremu je treba biti stalno na delu. Glede Koroške pa se vrše razgovori z grofom Černinim, ki je vodja

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

CON EL TERCER ANIVERSARIO

de la tragedia yugoslava, que conmemorará la Colectividad con varios actos y también con la misa el día 26 de marzo a las 11 hs. en la Cripta de Santa Rosa de Lima (Pasco 409) nos encontramos, con esperanza, a los pies del Crucifijo pues el creyente siempre encuentra alivio y confianza. Con todo quedamos con indecible angustia en ver que no se perfila todavía un fin pronto de estos sufrimientos.

En todo el territorio yugoslavo hay activos grupos de guerrilleros, de dos ideologías distintas, que, aunque los dos continuando la lucha contra el invasor, a pesar de todos los esfuerzos de afuera no logran a establecer la unidad mutua contra el enemigo común.

Parece que en los lugares apartados de las grandes comunicaciones se vive más o menos en paz pero en las carreteras y líneas de ferrocarriles principales hay siempre choques, pues los guerrilleros amenazan continuamente las comunicaciones importantes.

Así sucede en las regiones por donde se comunican Trieste y Fiume con Alemania y Hungría. Las regiones montañosas del valle del río Socha (Isonzo) por donde va el ferrocarril Trieste-Gorizia-Jesenice-Munich; luego el Carso, el río Sava y Estiria, por donde cruzan las vías Trieste y Fiume a Liubliana-Mariador-Viena; así también entre Fiume y Zagreb, como las comunicaciones entre Belgrado y Dalmacia, que corren a través de Bosnia; lo mismo que la vía más importante desde Liubliana a Zagreb-Belgrado-Nish-Tesalonica y Constantinopla. Todas estas regiones son testigos de guerrillas.

La relación entre los dos grupos, los de Tito y de Mihailovich han tomado en algunas regiones un curso más conciliador, pero en algunas partes de Sandzak (Servia sur) y Montenegro hubo escenas sangrientas.

La demora de la invasión aliada causa una gran desilusión entre todos los guerrilleros pues allí se esperaba una intervención inmediata después de la caída de Mussolini, lo que hizo levantar a la totalidad del pueblo. La consecuencia fué un gran desastre, pues la esperada ayuda no llegó y la gente quedó impotente contra los tanques y organización del invasor. Sólo a Eslovenia costó eso unas 20.000 vidas inutilmente sacrificadas.

No cabe duda, de que ningún pueblo ocupado contribuyó con tanto esfuerzo ni víctimas como Yugoslavia.

Ojalá que termine pronto este martirio.

"Austrijske akcije" ter z Julijem Deutschem, ki vodi drugo austrijsko politično organizacijo v Sev. Ameriki. SANS vodi razgovore o bodočih koroških mejah.

SANS ima tesne vezi z "Zdrženim Odborom Jugoslovanskih Amerikancev", kateremu je tudi Adamič častni predsednik in ki je brez direktnih zvez z ofiциelno Jugoslavijo. SANS prispeva že znatno vsoto za kritje uradnih stroškov tega odbora.

6. APRILA: VEL. ČETRTEK, ob 18 uri pri sv. Neži (Avalos) govor zadnje večerje.

7. APRILA: ob 18 uri žalostna Mati božja (govor na Avalos 250).

VELIKA SOBOTA: NA PATERNALU (Avalos 250) spoved od 14 do 15 ure, ob 15 uri blagoslov velikonočnih jedi.

NA AVELLANEDI spovedovanje od 17—19 ure in blagoslov vel. jedi.

VELIKONOČNA

Za moje večno življenje
smrt strašno na Križu izbral si,
za moje srečno vstajenje,
o Jezus, od smrti pa vstal si.
Ti večni, mogočni Bog,
zmagalec čudoviti,
ki v borbi strahoviti,
odrešil nas si vseh nadlog,
človeški vsi rodovi,
pojó naj Ti svetovi:
Alelujá, álelujá!

Za moje večno življenje
sam sebe v hrano mi dal si,
za moje srečno vstajenje
jetnik naš v oltarju postal si.
Ljubezzen brezmejna Ti,
š nebesa k Tebi priti,
in v Tebi se ves vtopiti
srčno želim v neskončnosti,
da užival Te vesel bom,
v zahvalo večno pel bom:
Alelujá, álelujá!

David Doktorič:

SPET VELIKA NOČ!

Hitro, hitro mine čas! Kakor meni, tako vsakemu. Čas mine; mi se staramo; otroci rastejo; eni se rodijo, drugi umirajo . . .

Naše življenje je, kakor da smo prišli koga obiskat, pa že moramo domov.

Ko bi ljudje malo bolj premišljevali pomen življenja, bilo bi mnogo manj trpljenja na svetu. Tako hitro nam je minulo leto in spet je Velika noč.

Nekoč smo poznali tako vesele velikonočne čase in veseli smo jih čakali. Sedaj pa se nam zdijo vsako leto bolj žalostni in čeprav upamo boljše, pa nam pridejo slabši . . .

Kaj pa če so leta, ki se nam kopičijo na hrbet in nam delajo vse bolj žalostno? Pa se spominjamo naših starišev, naše stare matere in deda. Saj so se oni ravno tako veselili Velike noči kot mi otroci!

Pa se spomnimo te nesrečne vojne. Da, vojna je in ne leta, ki nam že četrto leto greni veselo Veliko noč.

Že četrto leto na milijone ljudi trpi Kristusovo trpljenje. Hudobni svet, še ti ni dovolj!

Nam pa vsaka misel na naše drage doma našo srčno rano globlje odpira.

Kako naj bomo veseli? Kako naj imamo vesele Velikonočne praznike? Ni ga med nami, ki bi ne imel koga, da bi ne mislil nanj. Ne dobimo tistega lepega pozdrava: voščim ti vesele Velikonočne praznike. Pa tudi ne moremo jim voščiti.

A v duhu smo združeni z Vami, stariši, sestre, bratje, otroci! Z Vami trpimo!

Kristus, ki si vstal, po tvojem trpljenju daj da k Tebi upajoče ljudstvo vstane iz trpljenja, da nam spet vstanejo iz razvalin naši dovovi. Daj, da si bomo skoraj spet svobodno voščili: Srečne in vesele Velikonočne praznike!

Pepca

PRAZNIK UPANJA

Slabi časi! Kriza! Stiska! Kdo ne pozna teh besed, ki jih premnoga usta ponavljajo. Morda je še poskrbljeno kaj bomo danes in jutri jedli, toda skrb je, kako naj se poravnajo že stari dolgovi, kako naj se razčistijo dolžnosti s prijateljem, ki je posodil, od kod dobiti za "veredo" Če je upravičeno skrb tistega, kateri pri vseh svojih zastalih dolgovih lahko mirno sede k mizi in povečerja, kaj pa naj rečejo naši naši nesrečni bratje tam doma, kateri morda nimajo kaj na mizo postaviti, kateri morda niti k mizi sesti ne morejo, kateri begajo okrog kot preganjana zver, ki niti strehe nad seboj nimajo, niti ne vedo, od kod naj dobe kos suhega kruha, ki trepetajo za svoje lastno življenje kakor preganjana zver; ki so morali z doma in mrjejo v nepopisni boli, kaj je doma z materjo, s sestrami, z otroci

Prav gotovo uvidi vsak naš rojak v tej blagoslovljeni zemlji, da nima pravice, da se toži nad svojo usodo, ker smo dolžni vsi, da se na kolenih zahvalimo Bogu za nezasluženo dobroto, da nas je rešil gorja, katerega z grenkostjo živijo naši bratje doma

Že zama ta misel, misel na brate, kateri trpe nepopisno več kot kdorkoli trpi tukaj, je močan razlog, da vsak naš človek z globoko hvaležnostjo prizna, da je nevreden miru, katerega je deležen in da njegova nesreča niti primere nima z nesrečo naših bridko prizadetih bratov.

Toda sveti dnevi velikega tedna nam navdihujejo še druge misli, katere naj nam srce napolnijo s tolažbo.

NA PODNOŽJU KRIŽA

Na veliki četrtek zvečer, po končani zadnji večerji je stopil Gospod Jezus z apostoli v getzemanski vrt. Dobro je vedel kaj ga čaka. Natanko je videl v naprej Judovo izdajstvo, Petrovo nezvestobo. Čutil je žgoči Judežev poljub, videl sovražne obraze preganjalcev, trepetal pod udarci bičev, pod bodljaji trnjeve krone, omahoval pod težo križa, medlel pod vrezi žeblicev, rdel pod zasramovanjem sovražnikov, umiral od strahotne žeje Vsa nepopisna bridkost trpljenja, ki ga je čakala, je stopila pred oči Zveličarjeve v tistem grozotnem trenutku getzemanskega vrta in mu je pognala krvave potne kaplje v njegov sveti obraz . . . Še je imel na izbiro, da se vsemu temu izogne . . . Le zakaj vse to gorje! Zakaj vse to ponižanje! Vse to trpljenje! Le zakaj biči! Zakaj trnjeva krona! Zakaj težki križ! Zakaj boleče rane! Zakaj zasmeh zmagovalnih sovražnikov! Zakaj ta ponižujoči poraz! Zakaj ta sramotna smrt med dvema razbojnikoma! . . . Saj bi svoje odrešilno delo Gospod Jezus lahko dovršil tudi z eno samo besedo, z eno samo prošnjo

Da, predragi! Taka je bila skušnjava, katera je napadla Gospoda Jezusa v getzemanskem vrtu. Stopila je pred njega vsa neskončna množica nehvaležnih odrešenih kristjanov in nevernih, ki niti ne bodo zvedeli za njegovo odrešilno trpljenje. Vsa množica tistih, kateri bodo stopali mimo križa brezbrizno; vsi tisti, kateri se bodo iz križa rogali; ki bodo zasmehovali križanega Boga; ki se bodo vdajali vsem pohotam človeške poželjivosti in z zasmehom teptali svoje, s tolikim trpljenjem in krvjo, odkupljene duše

Ali je to izdajalsko, to nevredno, to nehvaležno človeštvo vredno vsega tega bridkega trpljenja?, ko bo vendar tako malo hvaležnih, tako malo zvestih in tako strašno mnogo tistih, za katere bo odrešilna kri zastonj prelita! Ti, ki to čitaš, pomisli, če si vreden dragocene odrešilne krvi Kristusove in če si hvaležen Gospodu za dar Odrešenja!

UN ANIVERSARIO DOLOROSO
conmemora la Colectividad Yugoslava el 27 de marzo. Ese día de 1941 desautorizó el pueblo el humillante pacto de Viena que obligó firmar el eje al gobierno yugoslavo.

Siguió luego la tragedia yugoslava con la invasión alemana el 6 de abril. Tres años ya muere nuestro pueblo pasando un Calvario como ninguna otra nación. En la semana de la Pasión empezó su martirio y confiamos en la Bondad de Dios, de que pronto terminará con la alegría de la resurrección.

Solo Dios puede sostener y consolar el pueblo tan rudamente castigado, por eso nos reuniremos conmemorando esta fecha para unir nuestras súplicas en la oración común.

El 26 de marzo se realizará la misa en la Cripta de Santa Rosa a las 11 horas con la asistencia de las autoridades.

Para apoyarnos en nuestra oración y para demostrar sus simpatías con nuestro pueblo tan duramente probado esperamos que concurrirán también todos nuestros amigos a dicho acto.

Pač nismo vredni tega velikega daru, toda Gospod Jezus je v neskončni ljubezni videl pred seboj tudi vse potoke solzâ, katere bodo prelili bodoči rodovi. Videl je pred seboj vse trpljenje, vse gorje bodočih časov. Videl je, koliko bridkih preskušenj čaka bodoče rodove, kajti prokletstvo nad človeštvom, peklenške nakane, človeška slabost sama in izdajalstvo med brati bo neizogibno neprestan vzrok trpljenja, in — od kod naj bodoči rodovi zajemajo tolažbo za tiste bolestne trenutke!

Gorje bodočih rodov je stopilo Odrešeniku pred oči in mu pognalo krvave potne kaplje na čelo. Vedel je: Človeštvo potrebuje odrešenja toda vedel je tudi

ČLOVEŠTVO POTREBUJE TOLAŽILNEGA ZGLEDA

Lahko je pridigati o vdanosti v voljo božjo. Lahko je oznanjati božjo postavo, toda to kar je trpinu v resnično oporo in tolažbo v uri njegove bolesti, to je zgled močnih soljudi in tega nam je hotel Gospod Jezus dati s svojim trpljenjem, bičanjem, trnjevim kronanjem, z vsem zaničevanjem, katero je prestal, s težkim križem obložen, na križ razpet in zaničevan, kakor nihče pred njim

Čeprav je imel v svoji moči vso oblast, da bi svoje preganjalce strl, da bi jih ponižal, da bi ozdravil svoje rane, s križa stopil, da bi zmagoslavno izpričal svoje božanstvo

Vsega tega ni storil zato, ker je hotel dati nam zgled, nam, kateri nimamo moči, da bi ponižali naše preganjalce, da bi se rešili križa ki nas tare; da bi zmago slavili nad našimi preganjavci . . . da bi se od Njega učili trpeti.

Da! Pod križem postojmo! in pod križem premislimo smisel življenja! pa bomo doumeli, kako kratek

je čas, kako dolga je večnost; da je vse trpljenje sedanjega časa malenkost v primeri z neskončno nagrado, ki nas čaka v večnosti.

Motijo se tisti, kateri menijo, da je ves smisel življenja samo na tem svetu in da po smrti ni nič. Gospod Jezus je ravno zato prišel iz nebes na zemljo, ravno zato je živel v človeški podobi, da bi nam zgled življenja dal in da bi nam nesporno jasen nauk zapustil: Kdor hoče postati vreden nebeške sreče, kdor hoče zaslužiti srečno večnost, naj prisluhne njegovemu nauku, naj vzame njegov križ in naj gre za njim, tako nam kliče v evangeliju in tako nam oznanja iz križa.

Zastonj se ženejo za srečo drugi po drugih potih. Zastonj se slepijo. Njihov konec bo bridko razočaranje.

Nekdo je rekel: Odkar sem pometal iz hiše božje podobe, od tedaj imam srečo, preje me je vedno obiskovala nesreča

Kako strašno kratkoviden je tisti človek! Saj ne rečem, da je nemogoče tako! Toda gorje mu, ki je za kratkotrajno minljivo srečo prodal svojo dušo in svojo večnost Ali mar niste brali, kako so včasih prodajali vragu duše To je ista zgodba. Prokletstvo pa je v tem, ker bo kratkemu življenju te prodane duše sledila neskončna večnost v večni nesreči

Bolje je biti celo življenje siromak in trpin in iskati tolažbo na podnožju križa, kakor pa živeti razkošno življenje posvetnjaka in končati v večni pogubi.

Ni to prazna beseda človeške modrosti temveč večna beseda, katero verni kristjan razume na podnožju križa: Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi; blagor lačnim in žejnim pravice, ker bodo nasičeni; blagor njim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njih je nebeško kraljstvo.

Ko bi živeli samo za ta svet, bi bila modrost križa — nesmisel. Toda mi dobro vemo, da smo ustvarjeni za večnost in zato je na tem svetu križ le dragocen božji dar, da se naše duše v trpljenju očiščujejo, da se pod križem z novim upanjem za nadaljne boje opogumijo in vdano v božjo voljo sprejmejo vse.

Neverni besne v nevoščljivosti Obupavajo v bridkosti in preskušnji Trepečejo v ponižanju Kolnejo v bedi Besnijo v uri svoje nemoči S samomorom se končavajo in prepuščajo svoje še večjemu obupu

Veren kristjan pa stopi pod križ v uri bridkosti, pa najde tolažbo svoji revščini ob nagoti Gospodovi, uteho svoji bolečini v trpljenju Kristusovem; moč svojemu osramotenju v ponižanju Gospodovemu, — upanje ob tolažilni besedi Križanega, kateri se je za nas nevredne grešnike dal razpeti na les svetega križa.

Miljoni že so zastonj iskali tolažbe drugod in so jo našli samo na podnožju križa. Tudi naš trpeči rod in sedanje razočarano človeštvo bo našlo uteho samo pod križem

In še to rečemo, da bo ta vojna tako dolgo divjala, dokler ne bo človeštvo ponižno pokleknilo pred Križanega!

EL DON DE DIOS

Frente a la estación Constitución puede presenciarse un espectáculo especial. Un hormiguero humano. La gente corre, se cuelga en los coches; se desespera por el "completo", discute, grita . . . ¿Adonde se dirige toda esta gente? ¿Por qué se ponen tan nerviosos, si quedan plantados? . . . En fin . . . No es difícil comprender ese correr agitado en vista de la crisis actual. Pero con todo ¿se gana algo con ponerse nervioso? ¿con gritar? ¿con protestar? . . . ¿No es que esa gente esté desorientada por el rumbo de su viaje? Piensan tan solo: a tal hora tengo que estar en mi trabajo; me esperan en casa; voy a perder el tren; perderé la carrera aquélla . . .

Observando la vida febril que nos rodea, se tiene la impresión, de que se ha olvidado por completo que todas estas carreras, en las cuales estamos tan apasionadamente empeñados, han de terminar para todos en el mismo punto: en la tumba; parece que no se tiene para nada en cuenta, que el rumbo final de nuestros viajes debe ser mucho más elevado: — la eternidad . . .

¡Cuántas palabras ofensivas, cuántos disgustos, cuántos momentos de mal humor nos ahorraríamos, si apuntáramos más arriba! Deberíamos ser mucho más hombres y guiados por el alma inmortal, y mucho menos animales empeñados en la lucha por la existencia! . . .

Para comprender eso hay que entrar más en sí mismo; hay que prestar oídos a las razones de los sabios; hay que abrir el corazón a la luz y palabra del Espíritu Santo, que, para ayudarnos, nos brinda, además de la sabiduría eterna, también su ayuda eficaz por intermedio de los sacramentos, entre los cuales aquel de la — "Confirmación" — que tiene muy especialmente que ver con el torbellino febril de la vida pública en que vivimos, pues los "Siete dones del Espíritu Santo" están muy estrechamente relacionados con las actividades externas en las cuales se desarrolla nuestra breve vida temporal. Por tenerlos demasiado poco en cuenta se sufre mucho más, se vive mucho peor y se muere con indecibles angustias . . .

Hay dos conceptos antagónicos acerca de la existencia del hombre: EL MATERIALISTA que coloca el valor principal, si no absoluto, en la vida terrena y EL CRISTIANO que considera la breve vida del cuerpo sólo como preparación para la vida eterna.

No entraremos en discusión sobre este punto, pues, bien lo dijo San Pablo: "El hombre carnal ya no tiene entendimiento por lo que es de espíritu sobrenatural" . . . A los ciegos no se les puede hablar de colores, ni a los sordos de música. Los materialistas tampoco quieren comprender su error; viven tan solo la vida carnal y esto les hace impotentes para comprender lo que es espiritual . . . Solo Dios, dueño de los corazones, puede tocar con el calor de su gracia a aquellas almas entumecidas y despertar en ellas la chispa del entendimiento espiritual. En lugar de discutir con ellos les debemos oración.

¡Tan distinto es nuestro modo cristiano de ver la vida, de vivirla, y de hacer frente a los inconvenientes! También nosotros tenemos los mismos inconvenientes con los viajes, las mismas dolencias con las enfermedades, las mismas complicaciones con la vida . . . Sin embargo gozamos de algo, que nos levanta en los momentos de angustias, que nos consuela en las tribulaciones, que nos tranquiliza en los sobresaltos . . . ¿Cuáles son las fuentes de donde sacamos esta fuerza?

1. SABEMOS CUAL ES EL FIN

de nuestra vida. Teniendo en cuenta, que la vida terrena no es ni lo único ni lo principal de nuestra existencia, sino tan solo la travesía a través del valle de lágrimas, hacia la patria eterna; sabiendo que todas las cosas desagradables de la vida son pasajeras; comprendiendo que la dicha no consiste en poseer muchas cosas sino en tener pocos deseos; transformando todo lo doloroso en mérito sobrenatural; acep-

Pogled na Aconkagua od jezera Los Horcones.

El 8 de marzo se cumplieron 4 años de la trágica desaparición del R. P. José Kastelic en el Aconkagua. Este año tenemos que lamentar tres víctimas más. Esta vez fué el famoso alpinista Link y su esposa con el dr. Schiller e ing. Kneidel que no han vuelto de su expedición al Aconkagua.

tándolo todo de Dios y ofreciéndolo a El . . . Guiándose uno por estas normas, no seamarga la vida y espera tranquilo, y hasta alegre, la muerte, con la cual ha de terminar la penosa prueba de la vida terrena y empezar la dicha eterna que tanto anhela el corazón humano.

¡Cuántas pruebas duras, cuántas noches de insomnio, cuántas desilusiones, cuántos enojos habrá pasado aquel rey de los vándalos, mientras, lleno de vanidad humana, llevaba la corona real . . . Pero tan solo, cuando gemía abrumado bajo el yugo de su vencedor; despojado de su reino, de su riqueza, de sus honores; formando el cortejo triunfal de su vencedor por las calles de Constantinopla, recién logró comprender la verdad: "Todo es vano e inútil, fuera de amar a Dios y de servirle" . . . Nosotros creyentes, iluminados por la palabra de Jesucristo sabemos esta verdad y feliz de aquel, que sabe vivirla, sin obligar a Dios a tener que meterlo en duras pruebas para hacersela entender.

Pero con todo, no es tan fácil vivir esta sabiduría, pues la carne no se sujeta de buena gana al espíritu. Algunas veces resulta también al creyente bien difícil suprimir la rebeldía de su parte inferior que pretende los goces carnales, las comodidades materiales, las ventajas temporales. Hasta el mismo San Pablo gemía bajo la presión de sus pasiones implorando a Dios ayuda. Y recibió la contestación de que no se le quitarían las pruebas, pues en ellas se fortalece la virtud; pero sí que se le daría la "gracia" que le ayudará en aquel combate con la carne.

No basta pues el conocer el deber de luchar contra los ímpetus desordenados de las pasiones. Para triunfar sobre ellas necesitamos de

2. ESPECIAL AYUDA DE DIOS.

La razón de eso nos la explica el dogma del pecado original, pues el poder que consiguió el demonio sobre el corazón humano, no puede ser paralizado con el solo esfuerzo del mismo corazón, sino con la ayuda correspondiente de Dios, más poderoso que el demonio. El hombre con sus propias energías, con su inteligencia limitada, con su voluntad debilitada por las pasiones, rodeado de un mundo perverso, es incapaz de triunfar en ese combate entre el espíritu y la carne sin apoyo del Cielo.

Los conductos por los cuales recibimos este auxilio, llamado "gracia" son además de oración, obras de caridad y mortificación de sí mismo LOS SACRAMENTOS que instituyó Jesucristo para proporcionar al creyente el auxilio sobrenatural en el combate con

A la común alegría de los católicos argentinos con el motivo del jubileo episcopal de Nuestro Emmo. y Revmo. Sr. Cardenal Dr. Santiago Luis Copello nos unimos también los católicos eslovenos por intermedio de nuestro órgano religioso "La VIDA ESPIRITUAL".

Con nuestras oraciones pediremos a Jesucristo que continúe bendiciendo los apostólicos esfuerzos de nuestro querido príncipe eclesiástico, que en todos los momentos ha demostrado su paternal cariño también para con nuestra Colectividad.

Que Dios lo conserve para muchos años para la gloria de la Iglesia y para el bien espiritual de su grey.

Tudi mi Slovenci se pridružimo skupnemu veselju argentinskih vernikov ob priliki srebrnega jubileja našega prevzvišenega nadškofa in kardinala dr. Santiago Luis Copello.

30. marca 1919 je prejel škofovsko posvečenje in je s svojo ljubeznjivostjo ter pastoralno modrostjo vsepovsod dokazal svoje odlične zmožnosti in bil tudi deležen posebnega božjega blagoslova. Najbolj vidno je njegovo uspešno delo v ustanovah 40 novih župnij v Buenos Airesu, katere so ponesle blagoslov evangelija in božjega miru v neštete družine predmestij tega vele mesta. Koliko naših domov je deležno sreče, da imajo sedaj v bližini cerkev, v kateri najdejo njihovi otroci lep poduk, versko izobrazbo, dobro družbo in veselje za čednostno življenje. Vsem vernim je pač največja tolažba, da imajo v svoji bližini cerkev, kamor morejo pohiteti k maši in tako poskrbeti tudi za svojo dušo in za večno srečo.

Mnogo razloga imamo torej, da se veseli pridružimo skupnemu veselju, ki bo imelo svoj viden izraz 30. marca ob 10 uri v slovesni sveti maši v škofijski stolnici na Plaza de Mayo.

el demonio, contra la astucia del enemigo de su salvación, contra la seducción del mundo y la violencia de las pasiones. Cada uno de los siete sacramentos tiene su misión especial. EL BAUTISMO nos devuelve la filiación divina, perdida por el pecado de Adán, nos hace socios de la Iglesia Católica y nos da derecho a los méritos de la Redención. LA CONFESION es el regalo de la misericordia divina, que por los méritos de la pasión de Jesús, facilita al pecador la reconciliación con Dios. Además proporciona al arrepentido toda la ayuda necesaria para poder resistir las tentaciones venideras. Estos dos sacramentos tienen pues la misión de restablecer y resguardar la unión del alma con Dios.

LA COMUNION es de todos los sacramentos el más grande, pues en él se nos da Jesucristo como amigo; pues El mismo, escondido bajo la forma del pan blanco de la hostia, nos atiende, ayuda y consuela. En la Santa Misa reproduce Jesucristo su propia pasión, ofreciéndola por los que participan en la misa. Y todavía más grande es la condescendencia de nuestro Redentor: para robustecer nuestra vida espiritual se da a sí mismo como alimento de nuestras almas.

También tiene Jesucristo preparado todo el auxilio sobrenatural necesario para los que toman la misión sublime de intermediarios de la vida sobrenatural en el SACERDOCIO, y de la vida natural en el MATRIMONIO.

Puesto que la vida tiene su punto culminante en la muerte, que es además la entrada en la eternidad, proveyó Jesucristo especialmente también en ese momento para socorrer al alma contra las últimas tentativas del eterno enemigo por condenarla. Es el sacramento de la Extrema Unción, que tiene la misión de devolver la salud o aliviar la enfermedad y, si se trata

de la muerte, socorrer al alma en la última batalla y purificarla del resto de los pecados.

3. OTRO SACRAMENTO FATALMENTE DESCUIDADO

es LA CONFIRMACION, el don especial del Espíritu Santo, pues se reciben en él sus siete dones.

Tiene este sacramento un motivo muy especial. En el niño no hay todavía malicia. Pero a medida que va creciendo, crecen también las inclinaciones. La vigilancia de los padres puede muy bien burlarla el demonio y ¡he aquí la explicación del hecho tan lamentable, de la corrupción de la niñez! Son siete los vicios, que tiene el demonio para corromper el corazón inocente. Soberbia, avaricia, lujuria, ira, gula, envidia y pereza son las yerbas malas que tiene preparadas el eterno intrigante para quitar al alma inocente la imagen de Dios.

Quiso Dios armarnos también contra este peligro. Contra las siete inclinaciones viciosas dió siete remedios: los siete dones del Espíritu Santo: sabiduría, entendimiento, consejo, ciencia, fortaleza, piedad y temor de Dios.

Cuánto más se fortalece el cuerpo, tanto más se despiertan las pasiones, tanto más ruda se presenta la lucha. En medio de un ambiente incrédulo o burlón de las cosas sagradas; alguna vez hasta perseguidos, maltratados, humillados, despreciados y hasta asesinados por la fidelidad hacia Dios; se necesita mucha mayor fuerza espiritual. Los que han recibido el sacramento de la Confirmación ya están en posesión de los "bonos" para la gracia que necesitan, para poder mantenerse fieles en toda prueba.

4. EL ESFUERZO PROPIO

¿Y por qué hay entre los católicos tantos miserables? así preguntan los incrédulos que quieren po-

NO OLVIDE EL 26 DE MARZO LA MISA POR YUGOSLAVIA EN LA CRIPTA DE SANTA ROSA (PASCO Y BELGRANO) A LAS 11 HORAS.

BOTROV DAR

Pri birni navadno boter svojemu birmancu tudi kaj podari. Njegov dar je zunanje znamenje notranjega daru, katerega da Sveti Duh, ki so njegovi sedmeri darovi, kateri naj bi utrdili prejelnika svete birne v stanovitni veri.

Ti posebni darovi so danes bolj potrebni kot kdaj prej. Tukaj živimo sredi brezvernega sveta. Večina ljudi se za vero ne briga nič. Kljub temu, da vsak dan žanje smrt okrog nas, je še takih ljudi, kateri na smrt nič ne mislijo; ki se kar nič ne zavedo, da tudi oni pridejo na vrsto; ki nič ne pomislijo, da bo tedaj treba dati odgovor o tem, kako so Bogu v življenju služili, kako so ga ljubili, kaj so dobrega storili . . .

Sredi takih ljudi, kateri žive, kakor da nimajo duše; kakor da ni vsevednega Boga, ki nas bo sodil; kakor da jih ne čaka plačilo za dobro in kazni za hudobijo, nevero in nezvestobo; ki žive, kakor da je s smrtjo vsega konec . . . Kaj lahko se zgodi, da človeka neverna okolica spridi in prav dobro vemo, da je v službi peklenških načrtov sprideni svet posebno dobrodošel zaveznik pekla . . . Premnogo nedolžnih in poštenih se v taki pohujšljivi okolici spridi, kakor se bister potoček okali v umazani reki, kakor zdravo jabolko segnijo v gnili družbi . . .

Čuječnost dobrih starišev nikakor ne more zmagati vseh pohujšljivih uplivov slabe tovarišije, kinematografa, slabega tiska, ter lažnive modrosti, katero vsiljujejo spridenci, ki so v službi pekla. Če starišem

pri njihovem odgovornem delu ne pomaga vera, če jih ne podpira cerkev, če ne poskrbe, da so njihovi otroci deležni vseh sredstev, katere daje Odrešenik v pomoč odrešenim, je njihovo delo obsojeno na neuspeh. Da, strašen neuspeh, kakor ga živo občutijo premnogi stariši, katerim lastni otroci že plačujejo z grdo ne-hvaležnostjo in neposlušnostjo, ker so zanemarili sredstva, ki so jih imeli na razpolago in imajo sedaj razbrzdane otroke kot zasluženo kazni, ker so v nič devali božje darove.

Porečejo nekateri: Pa saj so ravno taki tisti, kateri so prejeli vse zakramente . . . Saj so se tudi oni spridili . . . To so le lepe domače navade, tukaj je pa življenje drugačno . . .

Res je, da se tudi med takimi, kateri so imeli celotno versko vzgojo, dobe malopridneži. Toda ne zato, ker zakramenti niso bili uspešni, temveč zato, ker so bili sprejeti površno, brez pravega notranjega duha in ker prejete milosti niso bile prav izrabljene . . . In kaj pa naj rečem o domovih, kjer so otroci imeli pohujšljiv zglede, poslušali zaničljive besede stariših in niso imeli nikake opore za lepo versko življenje . . .

Zakramenti, tako spoved in sv. Obhajilo, kakor birna in sv. zakon, dajo pravico na vso božjo pomoč za lepo in pošteno življenje, toda zakramenti so le — pomoč, ne pa gonilna sila lepega življenja. Tam kjer storijo stariši vse kar je v njihovi moči, kjer modro navajajo otroke po pravem potu in jih nauče na stanovitnost v dobrem, tam je potem vedno ob strani božja pomoč, ki dopolni v čemer človekove lastne sile

ner en duda estas verdades.

¡En realidad! Rodeados de tantos sacramentos, teniendo a nuestro alcance la oración y demás recursos de la vida sobrenatural, cómo se explica el cuadro sombrío que nos presenta la muchedumbre que se proclama católica, y sin embargo manifiesta tan poco de aquel alegre optimismo cristiano y del perfume de las virtudes; demuestran tan poca caridad, ninguna paciencia, excesiva comodidad, desconfianza de la Providencia, egoísmo escandaloso, frivolidad provocativa . . . en fin nada se distinguen de los demás . . .

Bien deplorable por cierto es este cuadro, pero no es ningún argumento contra lo que dijimos de los sacramentos y de la gracia que los católicos en ellos recibimos.

No está la falla de parte del sacramento sino de parte de la persona, que no lo aprovecha debidamente.

¿Para qué sirve la instalación eléctrica si no hay quien abra la llave a la corriente? Para qué sirven las riquezas subterráneas si el dueño no las aprovecha . . . Todos los sacramentos dan, digámoslo con término contemporáneo, "bonos" de la gracia que deben de hacerse efectivos. Dios tiene disponible su ayuda pero la gracia divina no actúa sola, pues Dios no quiere quitar a nadie el mérito de su acción libre; pero sí, que a todos, los que de su parte hacen todo lo que pueden, les ayuda Dios en lo que ellos con su propio esfuerzo no alcanzan.

Dios nos proporcionó algunos talentos naturales, a quien más, a quien menos. A cada cual le deparó

también el camino de la vida. Luego dejó a nuestra disposición los sacramentos y demás recursos de orden sobrenatural. Así estamos debidamente provistos, pero hay que moverse.

Ahora: si alguno usa sus talentos solo para atender su cuerpo y descuida su alma; si no tiene para nada en cuenta la vigilancia de su eternidad; si no se cuida de mala gente; si la atención por su salvación la posterga despreocupadamente, fatalmente sucumbirá al mal y terminará en el cienago del mundo como un arroyo limpio se pierde en un río sucio.

Dios nos ha provisto de todo. Los sacramentos nos brindan infinitas riquezas para todas las emergencias de la vida y de la muerte. Pero depende de nosotros si usamos o no, de lo que tenemos "en bonos". El creyente, que vive siempre unido con Dios, goza siempre de la protección divina, disfruta siempre la paz, se sobrepone a los momentos violentos; no se desespera en las angustias, saca provecho de la enfermedad y el dolor, se enfrenta con la miseria; no se derrocha en la ventura y confía en desventura; y cuando debe hacer frente a la misma muerte, la recibe como al ángel que Dios le mandó, para abrirle la puerta de la feliz eternidad.

Todo esto tenemos a nuestro alcance si sabemos sacar provecho de la riqueza que nos brindan los sacramentos viviendo de la fe, entregados a los cuidados paternales de Dios, colocando nuestras esperanzas en la dicha eterna y cumpliendo valientemente todo lo que está al alcance de nuestras fuerzas y de los talentos recibidos.

EUHARISTIČNO LETO . . .

V velikonočnih dneh se moramo posebno spomniti največjega daru božje dobrote do nehvaležnih ljudi: Svetega Rešnjega Telesa, v katerem nam je dal Gospod Jezus samega sebe, da bi ga imeli v cerkvah kot zvestega prijatelja, kateremu moremo potožiti naše skrbi. Dal se nam je zato, da se pri sveti maši daruje za spravo za naše grehe. Hotel pa se nam je dati tudi za hrano našim dušam v svetem Obhajilu.

Žal da premnogi ljudje ne znajo primerno ceniti tega velikega daru božjega in hodijo mimo cerkve brez ene same lepe misli in pozdrava Gospodu Jezusu, ki je tam pričujoč. Pustijo mimo nedelje, ne da bi stopili k daritvi svete maše in zanemarili so svoje duše, ne da bi jih hranili z božjim kruhom.

Ni jim mar prijateljstva z najboljšim prijateljem Gospodom Jezusom in nič ne pomislijo, kako zelo jim bo tega žal tedaj, ko bodo stopili pred njega kot pred svojega pravičnega sodnika.

V tem euharističnem letu je torej še posebno poziv vsem, ki jim je mar lastne večnosti, da naj se približajo Jezusu v sv. Rešnjem Telesu. Sedaj je velikonočni čas in je glasen klic svete cerkve k božji mizi.

Priliko za spoved in sveto Obhajilo imate vsak čas. Po slovensko pa lahko opravite spoved na Paternalu v cerkvi na Avalos 250 in na Avellanedi v kapeli Man. Estevez 630, kakor je to javljeno v cerkvenem vestniku.

Pri sv. Rozi je pa prilika vsako dopoldne. Tudi rojakom v Berissu in La Plati bo dana prilika.

30. aprila se bo vršila sveta maša v cerkvi v Berissu. 29. aprila (sobota) od 16-18 ure bo tamkaj tudi prilika za spoved, kakor tudi 30. aprila od 10 do 11 ure.

Sveta maša bo ob 11 uri in tam bodo tisti dan tudi molitve. Pri maši in večericah bo pel avežanski zbor, ki bo pohitel ta dan v Berisso na prijateljski obisk k rojakom.

niso izdatne. Za lase pa Bog nikogar ne vleče v nebesa, kajti najprej mora vsak sam dokazati, da mu je res kaj mar za lepo življenje in za lastno dušo.

Kakor se lahko zgodi skopuhu, da pri skrinjah zlata lakote umrje; kakor je mogoče da pri polni telesni moči človek utone, ker se ni hotel potruditi da zaplava . . . prav tako se zgodi človeku da je sredi zakramentov in cerkvâ malopridnež in zgubljenec. Od njega samega je odvisno, ali hoče z milostjo sodelovati ali pa ne, kakor bo tudi on užival sadove svojega lepega življenja, če se je potrudil, da je bil vreden in zvest nasproti Bogu, bližnjemu in samemu sebi.

Tako je z zakramentom sv. birme, ki daje birmancu posebne božje darove zato, da more vstrajati v dobrem tudi sredi brezvernega in pohujšanega sveta. Toda najprej mora sam dokazati vso dobro voljo in že v tem ga podpirajo darovi sv. Duha. Človek je sam vedno slaboten in v težkih preskušnjah podleže. Toda moč sv. Duha je utrdila milijone, kateri so raje prelili kri, kot da bi Boga zatajili; ki so raje utrpeli vse preganjanje, kotda bi se božji postavi izneverili . . .

VOŠČILO ZA VELIKO NOČ

Vprašaj me, kaj pust je? Ta dan vsem je v veselje. Veš kaj post je? Ta dan najesti se ne smeš, in dan naj ti bo brez mesa. Veliki teden je, kadar vse tiho je tam pa tam drdra — mesto zvona. Zveličarja vstajenje je Velika noč Zato vesele praznike rojakom vsem!

Pepca

ROJAKOM V BERISSU IN LA PLATI

V okviru slovesnosti euharističnega leta je namenjen tudi obisk rojakom v Berisso, kjer bo slovesna sveta maša

30. APRILA ob 11 uri in MOLITVE ob 17 uri.

Prosimo vse rojake, da obvestite o tem dogodku vse svoje poznane. Vsi pa ste povabljeni, da ob tej priliki opravite tudi velikonočno spoved in sveto Obhajilo.

Prilika za spoved bo v Berissu od 16—18 ure 29. aprila in 30. aprila od 10—11 ure.

ZNAMENITA STOLETNICA

SIMON GREGORČIČ, goriški slavček, tako ljub vsakemu Slovincu je letos še posebno v misli vsem hvaležnim rojakom. 15. oktobra bo namreč sto let, ko je bil ta naš veliki mož rojen v Vrsnem pod Krnom na Goriškem.

Treba je torej, da mu letos posvetimo čim več spomina.

Kakor čujemo, se je sestavil poseben odbor, katerega so stvorili njegovi najožji rojaki. Ta odbor ima nalogo, da poskrbi za primerno proslavo in želi, da bi sodelovali v ta namen vsi rojaki, zato se je osnoval popolnoma izven obstoječih društev.

Vsem rojakom priporočamo, da naj sodelujejo, kar je v njihovi moči, da se Gregorčičev spomin čim lepše proslavi.

V očeh ljudi so bili zaničevani in zasmehovani, toda . . . zasmeh nespametnih kmalu izzveni in njihove zbadljivke kmalu oneme, stanovitnemu in zvestemu pa je pripravljeno večno plačilo, večna sreča!

Ne zmoti se tisti, kateri raje žrtvuje nekaj posvetnega kadar tako od njega želi Bog, vsevedni, vsepravični in zvesti plačnik!

Poskrbite torej zase in za druge, da bodo deležni bogastva svetih zakramentov, spovedi, sv. Obhajila in svete birme in ne pozabite resne a tolažilne besede Gospodove:

“Kdor bo mene priznal pred ljudmi, bom tudi jaz njega priznal pred mojim Očetom, ki je v nebesih, kdor pa se bo sramoval mene pred ljudmi, se bom pa tudi jaz njega sramoval pred mojim Očetom”.

Un recuerdo más de la grata excursión a la Estancia San Juan

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Mnogo te dežele sem že prehodil, toda še vedno je marsikak kot, kamor so tudi zašli naši rojaki za kruhom in si našli svoj novi dom, pa jih še nisem dosegel na mojih potovanjih. Bil sem že na daljnem jugu in tudi en kos severa sem že spoznal, toda Tucumán se mi še ni predstavil, čeprav sem imel že davno namen, da tudi tja gori pohitim. Kakor je Tucumán zgodovinsko za Buenos Airesom najstarejše mesto, in je od tam segala španska kultura proti Córdobi in Santa Fe, prav tako sem pa tudi jaz že pred vstopom v Buenos Aires spoznal, da je Tucumán pomembno mesto, ker sem se našel na ladji, ko sem potoval v Argentino z nekim profesorjem univerze v Tucumanu, ki je torej moj prvi argentinski znanec.

Slišal sem nešteto krat, da je Tucumán "vrt Argentine" in ker sem dobil naslove nekaterih naših ljudi sem to pot krenil tja gori; nisem pa pozabil naročila, katerega mi je poslal č. g. dr. Serdoč, naš rojak, ravnatelj salezijanskega zavoda v Tucumánu (preje je bil v Mendozii): Le prosí Boga, da Tvoj prihod ne bo v tukumanski vročini, ker tukaj je mnogo prijetneje — pozimi. . .

Izdelal sem torej ves program mojega pota. Skozi Rosario v Tucumán, nato Catamarco, La Rioja, Córdoba, Pampa de Achala — Buenos Aires.

KLOBUK IN — PLANEADOR

30. jan. smo imeli krasen izlet v estancijo San Juan. Res nas je malo poškopila nevihta, a bilo je ravno prav za to, da so nam ostali na tisti lepi dan prekrasni spomini.

Pod vtisom zadčenja tistega dogodka sem se ves zadovoljen podal na pot in si nisem belil glave z ugotovitvijo, da sem slab — trgovec. . . I, no. Ni vsak za vse! Slabo kupčijo sem napravil v San Juanu s — sladoledom. Nisem imel v računu, da bi bilo treba plačati tudi čašice in žličke. . . Prav! Vsaka šola nekaj stane! Zguba je ostala meni; sladolede so pojedli drugi. Pravim, vseeno sem bil vesel lepega dne in s takimi spomini sem sedel na vlak 31. jan., ki odhaja ob 19 uri iz Retira v Rosario.

Jaderno smo jo ubirali tja skozi Palermo, čez Urquiza, San Martín in naprej. . . Marsikaterikrat že sem se peljal s tistim vlakom. Pa sem se domislil: hm! In nevihte danes ne bo? Skoraj vselej je nevihta, kadar se peljem v Rosarijo. Pa rečem, da je meni v zadoščenje, kadar gledam iz brzečega vlaka, kako se trgajo strele skozi noč, naliv, ki pljuska po oknih. . .

Nič ne bo nocj nevihte, tako sem ugotovil in nadaljeval branje časopisa. Vse prepočasi nam prihajajo dobre novice, tako sem sodil in obstal na poročilu, ki mi je poklicalo v spomin lepi izlet prejšnjega dne. Neki prijatelj letalstva je izrabil včerajšnjo nevihto, ki je bila ponekod tako huda, da je kar drevje ruvala. Dvignil se je s planeadorjem (letalom brez motorja) in ga

Spomin iz estancije San Juan

je neslo 190 km daleč. Prav do Pergamina je prijadral in s tem dosegel rekord s planeadorjem. . .

"¡Vea, padre! Se le fué el sombrero", me je opozoril sopotnik. . . Zares sem s strani videl, da je nekaj temnega šinilo skozi okno in zares sem se tudi prepričal, da ni bilo več mojega klobuka, ki je že obsedel med kravami "Generala Pacheka". Ko se je vlak pognal z vso brzino, je vetrov sunek snel moj klobuk z obešala, ga zavrtel in pognal skozi vlakovo okno.

Ti grdoba ti grda, sem se popraskal za ušesom. Danes je pač tako da se vsakemu norcu zahče rekordov in z njimi je potegnil tudi moj klobuk. . . Pa saj bi mu nič ne zameril, če bi nazaj prišel! Pa ga ni bilo več in menda še danes obžaluje svoj nepremišljeni skok, ker vidi da kljub svojemu burkastemu rekordu ne uživa večjega spoštovanja kot ga je preje; in še to da je bil siromak že precej blizu zasluženega pokoja. . . Bolj kot klobuku je pa bilo nevšečno meni, ki sem prišel v Rosario brez njega.

Pa navsezadnje, saj je nekaj tudi doživljaj vreden. Saj je dal celemu vlaku snovi za smeh. Moja dva sopotnika, na moč zabavna moža in prijazna družina, sta me pa potolažila s tem da sta me naučila popevčico: "Mi sombrero, de alas anchas, que siempre me acompaña. . .". Toliko mi je ostalo od pesmice, za nagrobni spomenik klobuku. . . drugo je pa menda tudi veter odnesel.

Ni bilo torej nevihte, pa vseeno sem bil ob klobuk. . . "el sombrero de ala ancha. . .".

Ko sem prišel v Rosario je seveda naravno, da me bratranec Metod, ki me je prišel čakati, ni mogel najti, kajti on je gledal na — klobuke. Vselej me je ravno po klobuku že od daleč spoznal.

No pa vseeno sva se srečno dobila.

Še malo smo pokramljali in se pokrepčali pa je bila ura polnoč in smo šli spat.

"In komarji?"

Jim bomo že podkadili, tako so mi odgovorili in tako je bilo za vse urejeno. Res sem ostal brez muzike, ker so se zbal piskači spirale, ki jim je celo noč kadila. Tako zares je delala ta priprava, kot na fronti metalci ognja. . . Ti pesjan, ti! Ta bo pa prava: nenadno so se mi hlače vnele. . . Pa res mi je bilo nevšečno: klobuk mi je veter odnesel, hlače so mi pa zgrele. . . Med tem ko sem v sanjah premišljeval svojo smolo sem se pa — zbudil. Hlače so se vrnile cele in zdrave, klobuka pa le ni bilo več od nikoder. . .

Šele drugi dan je bila zgodba s klobukom začasno rešena, ko sem šel na škofijo po potrebna dovoljenja in sem si tudi klobuk — izposodil.

V PEREZ.

V Rosariju sem že star znanec. Kar doli na Tiro Suizo sem jo mahnil popoldne, kjer sem našel rojake večinoma na starem mestu. Jožeta Čuka ni. Je v sanatoriju Santa María v Córdobi. Vodopivčeva Slavka se je poročila. Leopold Ščurek je odpotoval v večnost. Žena šavlijeva je v bolnici. Uljančič je bil v San Juanu, kjer ima brata. Takoj po potresu je pohitel tja in je našel brata in družino vse žive in zdrave, njihov dom pa je postal kup razvalin.

Tako sem izrabil dneve do nedelje, da sem obiskal kar največ rojakov in videl skoro vse.

Tudi v Perez, ki je kakih 20 km oddaljen, je nekaj naših, ki delajo tamkaj v delavnicah FCCA, eni pa imajo tudi čakre.

Tja sva jo ubrala z Metod, ki si je za tisti dan

vzel prosto. Takole nama je naročila Čukova Micka: od postaje, proč od železnice tri kvadre in potem na desno. Kar za Filejeve vprašajte. Saj jih vsi poznajo.

Zvesto sva se držala z Metodom tega navodila. Toda zastoj sva iskala hišo. Nihče ni vedel zanjo...

Naju je pa Micka narihtala, tako sva vsak na skrivaj mislila... Pa vendar! Kaj pa če sva se midva zmotila? Kmalu sva zvedela, da je naprej kakih 10 kvader tudi postaja in sicer "Talleres de Perez"... Tako sva z Metodom spet doživela, da je resničen stari pregovor: kdor nima v glavi ima pa v petah! Micka je že prav imela, samo midva sva jo narobe razumela.

Sem rekel: v petah... Pa to bi ne bilo nič. Kaj nama dvajset kvader! Toda, kadar sonce zakuri tako da bi se kruh spekel in če visi nad teboj tudi grozeča nevihta, bi pa že skoraj bil rad v senci in pod streho. No, tudi to se je zgodilo, preje kot se je nevihta vlila. Srečno sva našla iskane ljudi, Filejeve iz Kala pri šent Petru na Krasu. Če bi ne visela nad nami grozeča nevihta, bi skočili tudi do Pahorja in Marušiča, ki imata uro hoda od tam svoje delo in kruh in svojo grudo zemlje, kjer pridelujeta fižol, zeelnjavo in še drugo povrtnino, ki ima v bližini velikega mesta dobro ceno.

Še je visela nevihta v zraku, ko sva z Metodom odhitela proti Ludueñi in ko sva se motala tam okrog, se je vtilo, da je bilo kaj. Kar naenkrat so bile preplavljene vse ulice in seveda tudi — midva, ki sva se raje posušila in morala malo okrniti najin program in tako nisva mogla obiskati nekaterih rojakov v tistem delu mesta.

PRAZNIK V ROSARIJU

Že lani smo bili namenjeni, da bi se napravila v Rosariju primerna slovesnost. Letos smo načrt izpeljali. G. konzul Rubeša in odbor JNO so vzeli zadevo v roke in pismeno povabili vse naše rojake k sveti maši za žrtve svobode in za blagor domovine, katera je bila napovedana za 6. febr. v kapeli zavoda Sagrado Corazón. (To je zavod, ki je istih patrov in enakega namena kot v Buenos Airesu Colegio San José v ulici Azcuénaga). Vsi ljudje so bili obveščeni in povabljeni in zares je že pol ure pred časom oživelo okrog cerkve; v cerkvi sem pa imel precej posla.

Lična in prostorna kapela je bila vsak čas polna vernikov, ki tankaj prihajajo k maši, katero imajo vsako uro. Fantje z znakom ACA (kat. akcija) so pri vhodu uslužno pozdravili vsakega prišleca in mu ponudili mal letak.

Kaj je to?... "Calificación moral de películas" sem čital. Najprej navede filme, katere je mogoče tisti dan videti in kinematografe, kjer jih dajo. Spodaj pa pripomni: Niso imenovani na tem listu oni kinematografi, kateri imajo na programu pohujšljive filme...

Kako malo se zavedajo stari in mladi pohujšanja, katerega seje slab film. Koliko otrok se uči hudobije ravno iz filma! Koliko hčerâ napravlja starišem bridke ure, ker so jih preje vodili v kino k "nedolžni zabavi", kjer je otrok prisostvoval izmišljeni sentimentalni drami, ki je tekla čez platno; v kateri ni bila upoštevana ne šesta ne deveta božja zapoved, ne zvestoba ne hvalenost... Koliko izdanih ženâ je že izjokalo svoje oči, ker jim je uskočila na pct ničvredna vlačugarica, ki je ukradla pošteni ženi nezvestega moža, samo sebe postavila na pct pogube, stariše v sramoto, razdejano družino pa v nesrečo...

Nekateri pravijo: Saj to ni nič. To je le igra na platno... Tudi jetični bacil je viden le pod drobnogledom, toda zato ni nič manj nevaren, kadar se vtepe v pljuca in jih vniči... Resnica življenja je taka, da je treba izrabiti vsa dostopna sredstva zato, da se otroci in mladina in tudi že odrastli čim bolj ognejo vsega, kar je pohujšljivo, kajti še pri vsej pažnji se prerado

El 6 de febrero se reunió la Colectividad yugoslava de Rosario en una misa, para rezar por las víctimas de su patria y por el feliz porvenir de ella.

Invitamos a nuestros amigos a concurrir a la misa que se celebrará por Yugoslavia el 26 de marzo a las 11 horas en la Cripta de Santa Rosa (Pasco 409) en el aniversario de su dolorosa invasión.

primeri, da se prikrade grdobija v dušo... Kolikokrat pravi mati: Ne vem, kje se je otrok tega naučil. Saj doma nikoli nič takega ne vidi in ne sliši... Evo, to je dokaz, kako je človek dostopen za vse, kar je slabega, a dobro mu je težko vcepiti v srce... Zato je tako silno važno, da stariši in vzgojitelji strogo pazijo, kakšne filme vidijo njihovi otroci in da jih nikdar ne puščajo brez nadzorstva na pota, ki so tako zelo nevarna. Nič manj pa je treba paziti na odraščajočo mladino.

Ob napovedanem času je bila kapela polna. Bilo je kakih 300 oseb, večinoma Slovenci, nekaj tudi drugih rojakov in tudi diplomatski zastopniki in nekaj naših prijateljev. Med mašo je moški zbor "Shola cantorum" zapel latinsko mašo. V nagovoru, ki je bil deloma slovenski, deloma španski in deloma tudi hrvaški, je bila povdarjena kot glavna misel: Sovraštvo je tisti glavni vzrok iz katerega je zdijala vojna, zato moramo posebno vneto biti na delu, da se ogiblujemo vsega, kar med nami večja razdalje in seje needinost. "Nikdar za razdor, vedna za spravo", tako mora biti naše geslo. In če so doma needini v sedanjem trenutku, je za nas to še toliko bolj prepričevalno, da moramo storiti vse za edinost med nami in prepustiti božji Previdnosti, da razčisti neslogo v domovini tako, da bo v blagor bodočim rodovom.

Ne moremo storiti za pomoč domovine nič z rokami in ne z besedami, pač pa lahko z molitvijo. Toda, da bo naša molitev kaj vredna, moramo biti z Bogom kot z očetom, ne kot tisti, kateri z Bogom ravnaajo, kot da je Bog njihov hlapec, ker ga le tedaj pokličejo, kadar jim voda teče v grlu; kadar se jim pa dobro godi, jim niti na mari ne pride, da bi Bogu dali čast in hvalo... Bcdimo z Bogom kot otroci z očetom, pa bo naša molitev za blagor domovine bolj izdatna, kot so zavezniški tanki, kajti tista naša molitev bo dala blagoslovljen uspeh oboroženi sili...

V PRIJATELJSKEM POMENKU

smo se pozdravili po končani maši, ko smo vsi stopili na prostrano dvorišče, kjer nas je že čakala dolga miza s prijetnim okrepčilom, ki je kaj prav prišlo v tisti uri, kajti sonce je spet krepko zakurilo. Čeprav so nekateri takoj odhiteli domov, ker jim čas ni dopuščal več za-

DOBA SV. CIRILA IN METODA

POŽIVINJENE ŽENSKÉ, NESREČA NARODOV

Nibelunška pesnitev je največji ponos Nemcev na književnem polju. Snov je vzeta iz zgodovinskih dogodkov, ki se bomo tu le površno seznanili z njimi in ki jih je ljudska domišljija v zvezi z neznanimi pesniki po svoje predelala, zapletljajev, povzročenih po živinskih nagonih izprijenih pohotnežev, sužnjev vladačelnih in maščevalnih žensk. Zares primerna tvarina to, da se ob nji vzgaja mladostna domišljija celega naroda. Tudi mi vsi, ki smo bili pod Avstrijo prisiljeni obiskovati nemške srednje šole, saj drugih takrat še ni bilo, smo se morali leta in leta mučiti s proučevanjem takih "vzornih" del, spominov germanskega barbarstva.

Sigeberta je bilo sram razuzdanega življenja na frankovskih dvorih, kjer so vladale dekline in pastirice, bodisi kot žene bodisi kot priležnice najgrše vrste. Zato si je poiskal nevesto, da bi bila vredna kraljevskega dostojanstva. Kakor je bil frankovski dvor še barbarski, tako je bil dvor zapadnih Gotov takrat že precej civiliziran. Njih kralj Athanagild je imel dve hčeri, znameniti po svoji telesni in duševni lepoti, Brunhildo in Galsvinto. Prvo je zasnil Sigebert, ki je bil kralju kot zet dobrodošel. Hilperik pa ni hotel zaostati za svojim bratom in je zahteval Galsvinto za soprogo. Znano je bilo o njem, da je takrat že imel razna razmerja, med drugimi z neko Andovero in z neko deklo Fredegundo, ki je bila zelo lepa pa tudi zelo hudobna. Tako je znala pregovoriti Hilperika, da je njeno tekmovalko Andovero dal zapreti v samostan, kjer jo je ona kasneje dala umoriti. Kljub vsemu je prišlo do poroke med Hilperikom in Galsvinto. Plemenita žena je skušala kralja pridobiti k boljšemu življenju. Ko se je čez čas morala prepričati, da je bilo vse njeno prizadevanje zaman in da jo je soprogo na najpoglejši način varal, odločila je, povrniti se domov k staršem. A predno je prišlo do izvršitve tega njenega namena, bila je neke noči umorjena. Našli so jo zjutraj mrtvo v postelji.

Hilperik se je kmalu nato poročil s Fredegundo, čeprav je ves narod njo smatral za morilko pokojne, zelo priljubljene kraljice Galsvinte. Nič čudnega, da je Brunhilda, njena sestra, z vsemi sredstvi skušala maščevati ta zločin in da je v tem smislu vplivala tudi na svojega moža kralja Sigeberta.

Borba med hudobno Fredegundo in strastno Brunhildo je odslej napolnjevala z grozo vso frankovsko državo.

Prva žrtev je postal pošteni in junaški Sigebert, ki so ga podkupljeni Fredegundini morilci zahrbtno ubili. Zuebila se je ta človeška zver še lastnega moža, ker jo je bil zalotil pri zakonolomstvu. Tudi tri njegove sinove od prejšnjih žena je spravila s poti.

Po moževem umoru je z zvijačnostjo znala pridobiti Guntrana, da je njo in njenega še mladoletnega sina Klotarja II. vzel v zaščito proti Brunhildini jezi.

ŠE O NIBELUNŠKIH JUNAŠTVIH

Guntran je do svoje smrti (593) znal vzdrževati mir.

mude, nas je bila kar cela množica v živahnem pomenku in smo pozdravili predstavnike prijateljskih držav (Anglije, Amerike, Francije, Češke). Zbrana je bila polnoštevilno Narodna Obrana in precej celoten tudi odbor slovenskega Triglava. Rojake pa smo videli iz vseh krajev, tako tudi iz Pereza, iz San Lorenza in iz vseh delov mesta. Lep čas že ni bilo zbranih tako lepo število Slovencev.

Ko je družba zavzela mesta okrog mize, so se pa spet oglasili pevci in so nam tudi jugoslovansko himno zapeli in dali izraza skupnemu razpoloženju še s posebno popevko na čast g. konzulu Rubeši, kateri je v Rosariju oseben prijatelj vseh naših rojakov in je najbolj znana osebnost v ozki in široki rosarijski javnosti. Med duhovitimi verzi je pesem veselega zbora nakazala kako vidno spoštovanje uživa naš vredni predstavnik, kateri je s svojo neumorno delavnostjo in modro besedo znal najti naši koolniji v Rosariju tako vidno

SVETA BIRMA bo 16. aprila ob 10 uri na Av. del Campo 1653. — SPOVED ZA BIRMANCE bo 1. aprila od 14—16 ure na Avalos 250. — Sv. Obhajilo bo 2. aprila ob 9.30 na Av. del Campo. — Birmance prijavitelje čimprej. Pouk vse nedelje ob 15 uri na Paz Soldán 4924.

Ali komaj je on zatisnil oči, že je izbruhnila težko zadržana nevihta.

Na eni strani je stala Fredegunda s sinom Klotarjem (Nevstrija), na drugi strani Brunhilda in njen sin Hildebert, po njegovi smrti (596), pravijo, da je bil zastrupljen, pa njegova mladoletna otroka Teodebert (Burgund) in Teodorik (Avstrazija).

Fredegunda je osebno v bitkah navduševala viteze in vojsčake hodeč s sinom med borečimi se. Leta 597. je še videala, kako je vojna sreča zapuščala njo in sina in ženska, tako pravijo zgodovinarji, ki se je celo svoje življenje gibala med bodali, strupi in mučili, je umrla v postelji, "ker Bog ne kaznuje vedno že na tem svetu."

Brunhilda, čeprav mnogo boljše od Fredegunde, se v starosti ni pokazala v najboljši luči. Lastnega vnuka Teoderika, burgundskega kralja, je nahujskala proti bratu Teodebertu, kralju Avstrazije. Premaganega Teodeberta so na begu dohiteli in ubili, njegovemu štiriletnemu sinčku so glavo ob kamnu razbili. Teodorik se ni veselil dolgo svoje zmage. Že je nameraval napasti bratranca Klotarja II., kralja Nevstrije, ko ga je dohitela smrt, ki so mu jo pripravile njegove prezgodnje npravne zablode. Krivdo za njegovo skrajno izprijenost dadó njegovi stari materi Brunhildi, ki mu je v vsem popuščala in mu še dajala potuho, samo da je bil poslušno orodje njene nenasitne maščevalnosti in njenega grdega častihlepja.

Po njegovi smrti je Brunhilda hotela obdržati oblast v imenu najstarejšega njegovega sina, svojega pravnuka, ali državni velikaši so bili po pravici že do grla siti in naveličani vlade žensk in njenih majordomov. Zato so se uprli njeni volji in proglasili za kralja Fredegudinega sina Klotarja II. Brunhilda je hotela z orožjem v roki braniti svoje domišljene pravice, ali izdali so jo njeni dosedanji prijatelji in priliznjenci. Vkljenjeno v verige so jo izročili Klotarju. Ta je pri tej priložnosti zopet pokazal poživinenost svojega rodu. Ni se oziral ne na njene sive lasi, niti ne na to, da je bila pri vsem njegova teta, saj pred zakonom, če se je smatral za zakonskega sina Hilperikovega. Skozi tri dni jo je dal na najgroznejše načine mučiti, pritrjeno na velblodov hrbet javno zasramovati po svojih vojaki in nazadnje privezati za lasi, za eno roko in eno nogo na rep podivjanemu konju, da jo je do smrti razmesaril.

Tako je žalostno končala druga junakinja nibelunške pesnitve in to je strašno zgodovinsko ozadje tega nemškega umotvora, vrednega vira, iz katerega se napajajo navdušenja za še hujša barbarstva sodobni potomci in nasledniki nekdanjih nibelunških "junakov".

mesto, kar je bilo še na poseben način vidno naslednji dan, ko so vsi rosarijski dnevnik objavili obširna poročila o naši skromni in prisrčni slovesnosti.

Kar hitro je bila ura čez poldne in jaz sem moral misliti na odhod, kajti pred 13 uro je že odhajal vlak.

Hitro še smo se potegnili v "Daj-dam", ("avtomatičen bufet"), iz katerega smo srečno izvabili nekaj hrenovk, kruha in vina, nato pa na postajo in na mesto, kjer me je čakala 21 ur dolga vožnja. Točno ob uri je potegnilo. Še enkrat zamah v pozdrav in še enkrat naročilo: 18. febr. ob 19 uri na svidenje, ko se bom vračal s "Serrano" iz Córdoba, pa smo oddrdrali proti severu.

Šele ko sem se naslonil na moj sedež, sem začutil, da me je dan utrudil, kajti imel sem zares brez prestanka posla od ranega jutra in ni bilo trenutka oddiha. Pa, saj bo še dolg dan za vse drugo, zato kar mirno lahko zadremam za kako minuto.

Una prueba del cariño de que gozaba la finada IRENE JEKŠE la dan estas escena de su entierro.

El 7 de mayo se ofrecerá en Av. del Campo 1653 a las 10 h. una misa para el sufragio de su alma en ocasión del día de su cumpleaños.

El 23 de abril se le rezará la misa en Avellaneda (Manuel Estevez 630 a las 10 horas.

ZDAJ NJEMU PREPEVAŠ

Prelep se v jutro majsko je cvet pravkar zbudil, vrtnar že rožo v rajsko je gredo presadil. Nje vonj polnil svetišče je božje bil sladkó in v sveto zavetišče nas vabil je ljubkó.

Kako zelo priljubljena je bila rajna IRENA JEKŠETOVA nam pričata tudi tale prizora ob priliki njenega pogreba in njen grob, ki je vedno polen svežega cvetja.

Maša za rajno bo na Avellanedi 23. aprila (Man. Estevez 630) ob 10 uri. Na Paternalu pa bo zanjo sv. maša na njen 21-ti rojstni dan 7. maja ob 10 h v kapeli na Av. del Campo 1653, kjer je toliko let prepevala v božjo čast.

Skrivnost razloži svetu, prebridko, deklica, zakaj v mladosti cvetu od nas si že odšla? In usta prej vesela prepevala lepó, nakrat so onemela, povej, kako je to?

Tu, cvetka, dovršila pač nalogo si že, ki tebi namenila skrbnost vrtnarja je. A pomenljivo dal je ime "IRENE" ti, da nam v nebesih dalje miru glasnica si.

Zato Boga, Irene, zdaj prosi v večnosti: pogled naj svoj okrene na naše žalosti, naj On, ki mu prepevaš, ki je ljubezni vir in morda ga že geldaš, povrne svetu mir.

David Doktorič

"ALELUJÁ" POŽGANIH VASI

Zvonovi zvonijo: álelujá! Gospod je vstal! In v zlati monštranci gre skozi vas, vse ljudstvo pa mu prepeva na glas: álelujá!

Otroško se vsi veselijo: álelujá! Gospod je vstal! In belo Skrivnost dišeči oblaki zakrivajo, iz src hrepenečih, kadilnic, k Njemu se [dvigajo]. Álelujá! Álelujá!

Nekdaj takó je biló, a letos le duše še sanjajo: Álelujá! Gospod je vstal! Ni več zvonov, požgane vasi, vernikov ni, da bi prepevali: Álelujá! David Doktorič

† JAKOB JANEŽ, doma iz žabč pri Tolminu je dokončal tek življenja. V nedeljo 12. marca so ga njegovim ožji prijatelji in sovaščani spremili na poslednjem potu na čakarito. Bil je veren mož in je tudi lepo z Bogom spravljen zapustil to solzno dolino. Bolehal je že dalje časa na želodcu in to ga je tudi pokosilo. Bil je samski. Ker je bil varčen, je imel dovolj prihrankov za svoje poslednje mesece. Maša za rajnega bo 16. aprila (30 dan) pri sv. Rozi ob 12 uri.

† EFRA KRSEVAN, doma iz Vrtoje, je v cvetu let morala odpotovati za vedno. Radi operacije na drobno je morala v bolnico v Vicente López, a je v treh dneh podlegla operaciji. Zapušča žalostnega moža in dva otroka. Rajna je imela delo v Asilo de Huérfanos na Paternalu živela pa je v Martínezu.

† MARIJA FURLAN por. KUKANJA je dokončala 20. marca tek življenja, stara 37 let. Doma je bila iz Malega Dola pri Komnu. Po daljši bolezni je umrla po operaciji na drobno. Za njo žaluje mož Anton Kukanja.

Mnogi rojaki so jo spremili na zadnjem potu.

DOMOV, DOMOV NI MOČ

Ko sin se v svet odpravlja, mre materi srce, pač v strahu, da poslavlja se za vselej od nje.

"Le kmalu po me pridi!" — Nevesta joče se. Da fanta zadnjič vidi, verjeti noče še.

Ko naš pogled poslednji vsesal se je v goró, tolažil se je slednji, da k njim se vrne še.

"Saj v svet le grem pogledat, da pridem med ljudi, pa vrnem se povedat, kako se tam živi.

Čez tri, čez štiri leta sem zopet tu pri vas! Zdaj jadra so razpeta, v tujino kliče glas."

Za uro, kdaj odrineš, prijatelj, lahko zveš. A uro, kdaj se vrneš, Bog sam zna, dobro veš.

Nakrat je vse zavrelo, zemljo napaja kri. Ko da peklo zbesnelo, po svetu smrt mori.

Požrešni se grobovi reže v grozotno noč, povsod preže strahovi: domov, domov ni moč.

Ah, noče, pa le noče strahote biti kraj in duša moja joče, srce pa moje hoče domov, domov v slovenski raj!

GPDS V VILLI DEVOTO je praznovalo že 9. obletnico svojega obstoja. 19. marca se je zbralo zelo mnogo rojakov tudi iz drugih društev, kateri so izpričali simpatije z našimi Devotci, ki tako stanovali in lepo nadaljujejo delo, začeto v skupno korist, v socialno pomoč in v kulturni podvig Slovencev.

RECI LE BESEDO SPET!

Kako da v jezi svoji odvrnil si od nas, ki smo otroci tvoji, presveti svoj obraz?

Pa da na prošnje naše, ko k Tebi pijemo, le z molkom odgovarjaš, ko v stiskah kličemo?

Z besedo samo le ustvaril si svetovja, zemljo, nebesa, angele, uredil si vekovja.

Ljudi, ki so žalili te obilno, si vse v potopu vničiti hotel, z besedo vendar odrešilno si kazni Noetove vse otel.

Kdo vredno naj Ti hvalo poje za delo odrešilno Sina Tvojega, ki v moči je besede svoje obličje spremenil sveta?

Ti si naš Oče, Gospodar, daj, reci le besedo spot, svetov Vladar, da se oddahne v miru svet.

Saj smo otroci Tvoji, usmiljenju daj čas. Daj konec jezi svoji, Gospod, ah, reši nas!

David Doktorič

† TEREZA VLADISLAVICH, rojena v Argentini, a vendar vedno zvesta domovini svojih očetov je zapustila zemski dom in se preselila v večnega.

Rajna je bila že pol leta upokojena učiteljica - ravnateljica, vzor vzgojiteljice, ki je delala čast našemu imenu.

Bila je zvesta naročnica in bralka naše revije. Nikdar ni izostala na naših verskih in družabnih slovesnostih. Svoj poslednji počitek je našla v jugoslovanski grobnici. Njen oče je bil doma iz Sv. Ivana na otočku Braču.

Pisati o ponižnosti, ki jo tolikrat pogrešamo, ki jo sveti pisatelji proslavljajo in priporočajo kot “podlago popolnosti”, kot “studeneč vseh čednosti” — bi si človek ne upal, če bi se ne zavedal, da nudi le to, kar so drugi že opetovano bolje in lepše povedali. Dal Bog, da bi se za čednost ponižnosti ogreli z vsem srcem ter zavzeli zanjo z jekleno voljo vsi, ki jim je poverjeno častljivo delo vzgoje.

“Ponižnost”, tako nas uči sv. Cerkev, “je tista čednost, s katero Bogu pripisujemo vse dobro, priznavamo pa lastno slabost in grešnost in se zato ponižujemo.”

Če se hočemo navzeti ponižnosti, ki jo sveti Hieronim nazivlje “vrhunec vseh čednosti”, pojdimo najprej v šolo k božjemu Učeniku. Ponižal se je tako, da je vzel podobo hlapca nase in bil pokoren do smrti na križu. Vse življenje Jezusovo je — rekel bi — en sam nauk ponižnosti. Kot veliki Učenik in Vzornik ponižnosti nam je mogel klicati: “Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.”

Vrednost ponižnosti, ki človeka tako priljubi in prikupi, izpričuje Bog sam, ko ponižnim daje svojo milost in ko stanoviti molitvi ponižnih obljublja svojo pomoč. “Molitev ponižnega človeka predere oblake.”

Stopimo tudi v šolo k materi Jezusovi, Mariji. Ni treba ponavljati, kako vestno je vsekdar izpolnjevala obljubo ponižnosti, ki je bila izražena v besedah: “Glej, dekla sem Gospodova!” — O izredni in čudoviti odliki, za katero je bila izbrana, ni v svoji skromni ponižnosti nikomur pripovedovala. Izjemo je hotela narediti nasproti svoji sorodnici Elizabeti, kateri je pa že Sv. Duh razodel veliko skrivnost. Tam pri Elizabeti je izkazala Bogu čast za vse milosti v besedah: “Poveljuj moja duša Gospoda..., ki se je ozrl na nizkost svoje dekle!”

Predolgo bi bilo, če bi hotel navajati, kako so se trudile svete osebe vprav za ponižnost. Samo par zgledov: Sv. Alojzij je bil vojvodski sin, pa se vendar kot jezuitski novinec ni sramoval v razdrapani obleki prositi po rimskih ulicah s košaro v roki miloščine za reveže. — Sv. Janez Berhmans se je nekemu tovarišu, ki ga je opozoril na majhno napako, lepo zahvalil ter je opravil zanj trikrat sv. rožni venec, zraven mu je pa obljubil, da bo vselej tako storil, kadar ga bo zopet opozoril na kako napako.

Preidimo k vprašanju, kako naj starši privzgoje to lepo čednost otrokom. Najprej naj izzveni stara pesem o zgledu. Če se predstojniki za vsako stvar razburjajo, jezé, če ne znajo prenesti nobene žalitve, nobene pikre besede, bodo otroci, gojenci njim podobni. “Učite se od mene...” naj bi mogel zlasti vsak oče, vsaka mati klicati otrokom! Zgledi junakov ponižnosti naj bi ne bili neznani mladini!

Vzgojitelji naj dajejo gojencem dovolj primerne prilike, da se vežbajo v ponižnosti: Otroci naj nosijo tudi zakrpano obleko; naj se jim ukaže, da store primerno uslugo zanemarjenemu revežu; vleva naj se jim kako delo, ki jim ne prija. Tako je ravnal sv. Filip Neri. Naročal je svojim gojencem v Rimu opravila, ki so zahtevala mnogo premagovanja in odpovedi, zakaj vprav pri osvojevanju ponižnosti je treba dokaj odločne volje, da se premagajo ovire (častilakomnost, prirojen ponos, samozavest in vse, kar je z napuhom v zvezi), ki ji nasprotujejo.

27. MARCA 1941 je naš narod razveljavil ponižujočo pogodbo, katero je osišče vsililo tedanji vladi. Sledil je nato naval na našo domovino 6. aprila. Strašni dnevi so se tedaj pričeli in ta Kalvarija traja še danes.

Spominski dan bo to za našo zgodovino, kakor je Vidovan dan spomin na Kosovsko tragedijo.

26. marca ob 11 uri se bomo zbrali v spodnji cerkvi svete Roze, da skupno potožimo Bogu našo bolj in da k Njemu dvignemo našo molitev za boljšo bodočnost trpeče domovine in za pokoj njih ki so padli.

Vhod v svetišče je iz ulice Pasco 409 (Pasco, Belgrano).

Vdeleže se svete maše naše oblasti, naša društva in prijatelji in tudi predstavniki prijateljskih držav.

Še bolj kot z besedo je sv. Filip učil z lastnim zgledom. Ako je videl mlade ljudi, je rad rekel tako-le: “O kako ste srečni, ko imate še toliko časa, da lahko dobro delate, česar jaz nisem storil.”

Tudi sv. Frančišek Borgia je vzgajal za ponžnost podobno no kakor sv. Filip. Frančišek Borgia je bil — kakor znano — vojvoda in podkralj v Kataloniji. Pogled na mrtvaški obraz kraljice Izabele, ki je poprej slovela kot krasotica, ga je tako prevzel, da se je poslovil od sveta in sklenil, da si hoče zagotoviti srečno večnost v jezuitskem redu. Napredoval je tako, da je pozneje postal celo vrhovni predstojnik, general jezuitov. Nekoč je v svoji ponižnosti snažil cesto pred samostanom. Do vrat pride mlad plemič, ki ga nagoovri in naprosi, naj bi ga predstavil predstojniku Frančišku Borgia, ker bi bil rad sprejet v družbo jezuitov. “Tako”, pravi Frančišek: “toda, ali bi vas smel prositi, da bi mi malo pomagali pri delu?” — “Z veseljem”, odgovori tujec, ki ga ni poznal: prime za lopato ter urno pospravi navlako s ceste. Nato gresta v samostan, kjer se Frančišek da spoznati. Tujega plemiča sprejme brez ugovora v družbo kot novince, ker se je prepričal, da ima temelj vseh čednosti: ponižnost.

Ponižnost se uvaža v družino s tem, da starši ne razvajajo otrok z neprimerno, razkošno obleko, ki bi vzbujala radovednost in občudovanje drugih. Ako so otroci lepe zunanosti, bi jim kazalo večkrat povedati, kar govori sv. pismo: “Vse meso je kakor trava in vsa njegova slava, kakor cvetica na polju; trava se posuši in cvetka je odletela...”. Ničeva je lepota in človek, ki se Boga boji, zasluži pohvalo. — Lepota, zdravje in moč, ki se družijo z ničemurnostjo, je že milijone mladih ljudi vrgla v nesrečo. Če je otrok nadarjen, naj se mu skuša dopovedati, da je znanost in vednost brez ponižnosti že marsikaterega zavedla v svojeglavnost, trmo, zmoto in nevero.

Kdor hoče v otroku ohraniti ponižnost, naj ga ne hvali ne zaradi prednosti, ki jih ima od Boga brez lastne zasluge, ne zaradi lepote, ne zaradi nadarjenosti. Prav pa je, da se mladini pokliče večkrat v spomin dolžnost hvaležnosti za vse darove božje, ki jih je treba rabiti in obračati v božjo čast.

Končno naj nam pa vsem zveni po ušesih naročilo svetega Avgušтина: “Ako hočeš postaviti poslopje popolnosti, moraš poprej položiti globok temelj ponižnosti.”

EL AÑO EUCARISTICO

Entre los actos eucarísticos a realizarse con objeto de acercar más a todos a Jesús, nuestro mejor amigo, figuran dos actos, que organizará próximamente nuestra Colectividad: la Confirmación el 16 de Abril en La Paternal y el acto que organizará EN BERISSO el 30 DE ABRIL, para dar a los yugoslavos allí residentes la oportunidad de cumplir con la Comunión pascual.

TRPLJENJE IN JUNAŠTVO SLOVENSKE ŽENE

Kdo je trpel, če ne slovenska žena?

Drugje sta se razvijala obrt in umetnost, drugje so cvetela mesta v zatišju, drugje so si zapisovali bahavo redne dogodke. Pri nas pa se je uničevala vsaka umetnina; treba nam je bilo le kamenja za močne zidove taborov. Pri nas so zgorevale listine, rokopisi, so izmirala z ljudmi poročila, pri nas je šel vsak vinar na mejo, za obrambo, pri nas je pospravljajl Turek skoraj vsako leto in še po dvakrat, trikrat, kar so pritrudile tlačanske roke. Turek je imel shrambo pri nas za platno in domače sukno, za žito in živino. Vzgojevališče je imel pri nas za svoje hareme in seraje, delavce je imel pri nas za svoja polja in hiše — in žene za svojo zabavo in našo sramoto.

Obšla je žena gore in doline, ko ji je izpraznil turški obisk kaščo, izprosila in težko je prinesla nekaj posevka, povsemo prediva. Pazila je na ovco, kdaj bo volna godna, z očmi je vlekla žito iz tal. Goli so bili otroci, bosa je bila družina. A ko se je ustavilo vreteno, ko je izdrkal tkalec pezdirje raz platno, ko je čakala mentrga in so požirale lačne oči žito, — tedaj je prihrumel turški ropar iznova in rešil otroke lakote, ženo dela.

Kmet je oral z orožjem v rokah. Umolknila je pesem kopačic, matere so skrivale svoje hčere za zidom, pred berači, turške paše vohači. Daleč na okoli je vedel Turek za vsako deklo. In je pošiljal nezaheljene snubce kakor za mlado Bredo, kraljico ogrsko Alenčico, kakor Miklovo Zalo, Krumpčevko iz Gabrč, kakor Mlinarjevo iz Ptuja — in še toliko drugih.

A še bolj je bolelo matere srce za one, ki so odšli živi na Turško, kakor za tiste, ki so ležali mrtvi pred njo. Njen sin, ko doraste, bo prišel ubijati po domači zemlji! Ali ne pogubi svoje duše v nepoznanju pravega Boga? In njena hči, ali ne bo v sramoti rodila sovražnike vere, v kateri je krščena?

Naša žena pa ni bila samo junakinja v delu in trpljenju, znala je svojo zemljo in svoj rod tudi braniti. Možje, če jih je še kaj bilo živih, so morali oditi na boj. Po taborih so ostale ženske s starčki in otroki. Ženske so polnile vreče s peskom, valile kamenje, so kuhale krop in smolo, polivale sovražnika, so čakale z vodo in z dolgimi drogovi na puščice prižigalke, da so jih prestrezale; dušile osmoljene vence, ki so jih lučali Turki navzgor.

Tako so prepodile žene v Praprotnem (fara Stranje), Turka, tako so ga pobile in prepodile v Babjem klancu, v Ljutomerskih goricah leta 1664 in tako ga je pregnala Urška Dolinarjeva leta 1478 na čelu drugih žensk iz selških hribov. Borile so se na tak način tudi žene pod Šmartno goro, in grajska dekla na Šilen-Taboru je vrgla na Turke panj čebel in "je rešila tabor".

Slovenke Turka niso marale: branila se ga je Ančka Dominkova, branila se ga je Breda, branila ribniška Alenčica. Ugrabljene in odvedene na Turško pa niso pozabile doma. Ušla je Bučarjeva iz Ribnice, ušli sta junakinji zvestobe Miklova Zala in Krupčevka iz Gabrč pri Senožčah, ušle so "tri sestre s Turki omožene", ki so plačale z glavo svoj beg. Mnogo pravljic in pesmi pripoveduje o ugrabljenih ženah, ki

so ubežale domov. Pravljice in pesmi pa so ustvarili resnični dogodki.

Bila je naša žena tudi usmiljena. Kjer naletimo na priimek Turk, si moramo misliti, da je žensko usmiljenje ohranilo ranjenega Turka ali turškega vojaka. Tak priimek pa so dobili najbrž tudi oni, ki so ušli s Turškega.

V vsem pomanjkanju in skrbeh se je zavedala naša žena, da mora izročati prihodnjemu rodu zaklad iz davnine, takrat še ne popisan in nenatiskan: pravila je stare pravljice, pesmi, učila je deco načel življenja, prerokovala ji je boljše čase, "ko vstane kralj Matjaž in se vrne Marko..."

Grmade, gradišča, turški klanci, babji klanci, zapiski po cerkvenih stenah, po kmečkih hišah, okovi, darovani od rešenih jetnikov, nas spominjajo hudih časov, v katerih so živele naše prababice. Žal in škoda, da izginja v današnjih časih smisel za take spomine in da mladi vaščan ne pozna zgodovine svoje vasi, svoje dežele.

Neizčrpna pa je sila naroda, ki ima pogumne potrpe in vztrajne žene. Po tisočih in tisočih so jih odganjali in pomorili leto za letom, — človek bi mislil, da ni bilo več Slovencev na Slovenskem, a zopet je tekla zibel, in se je polnila prazna hiša.

Stoletja trpljenja so utisnila naši ženi značilno črto: odločna, skoraj trda je v nekem oziru Slovenka, najbolj Kranjica; ne ljubi mehkužcev in mehkužnosti, zoprno ji je čustvaričenje.

Iz odločne žene iz časa turških vojn smo dobili ženo, ki je prenašala hude čase vojn ob koncu deevtnajstega in v začetku dvajsetega stoletja; dobili smo ženo, ki je v svetovni vojni otela z delom dom in rod in ki je danes zmožna tekMOVATI z ženami drugih narodov.

In še nekaj so bile ostavile naše prababice našim materam: globoko sočutje za svoje brate pod polmesečem. To sočutje se je kazalo ob vsaki vstaji naših bratov v Srbiji, Bolgariji, Bosni in Hercegovini zoper nasilnike: vedno so se našli Slovenci, ki so sodelovali pri teh vstajah, da maščujejo trpljenje svojih babic in operejo njih sramoto. In ob vsaki taki priliki so nabirale Slovenke, šivale ter pošiljale perilo in obleko. V balkanski vojni so stregle ranjencem tudi slovenske usmiljenke. Ko se je nagibala svetovna vojna h koncu, pa so se izkazale naše žene zopet vredne potomke onih, ki so nekdanj branile dom in čast po taborih: nastopile so za majniško deklaracijo, za dom, za svobodo.

Največjo nalogo pa stavi sedanji čas slovenski ženi. Trpljenje, ki so ga prestale naše prababice z največjimi žrtvami v preteklosti, naj nas uči odločnosti in ljubezni v sedanjosti za srečno bodočnost našega, danes tako strašno preizkušnega naroda.

LEA FATUR

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

HOTEL IN RESTAVRACIJA
"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIČ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8788.

Blizu Retira! V centru mesta!

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO CUARTO CAPITULO

En cuanto Epafrodit tocó el pavimento de mármol, después de pasar bajo las elegantes columnas corintias, llegaron a sus oídos unas alegres carcajadas, provenientes del patio. Un grupo de esclavos se había reunido y se reía en voz alta. De entre las risas se distinguía claramente un son de cuerdas y la voz ronca de alguien que entonaba una jocosa canción.

El griego se enfureció. Para él: graves segundos en los que se jugaba la vida o la muerte; para sus esclavos: diversión y carcajadas. Se acercó a éstos con pasos rápidos. — “¡Perros!” tronó.

Un frío terror envolvió a los reunidos, se doblaron todas las rodillas y todos los labios imploraron:

“¡Piedad, señor, piedad, perdónanos!”

Una figura confusa, envuelta en larga túnica, se levantó de entre la multitud arrodillada.

“¡Epafrodit, preclaro señor, Radován te saluda!”

Cuando el griego distinguió la tambaleante figura de Radován sus hoscas facciones se serenaron y lo saludó con simpatía. “¡De dónde vienes, padrecito? ¿Cómo es que te presentas a estas horas en medio del patio?”

“Tú, que duermes en tu cama y cenas en tu mesa, no entiendes al juglar; no, no lo entiendes. Como la estrella errante, cae unas veces al norte, otras al sur. Así es el juglar, amo.”

“¿Por qué no viniste anoche? Estoy seguro que a estas horas no pudiste entrar en la ciudad, la guardia no te dejaría entrar.”

“Habría venido, con toda seguridad que habría venido. Mas ocurrió que me atormentaba una sed ardiente. Sucedió que se encontraban buenas gentes que dijeron: ¡Siéntate y bebe con nosotros, nos distraerás con tu canto y tu música! Me senté y tomé, canté y toqué, tanto, que me dolían los dedos, se rasgaron las cuerdas, y en tal estado quedé mi garganta como las suelas que protegen unos pies cansados de caminar. Entonces dije: ¡Basta ya, Radován! Salí de la taberna, llegué a tus puertas, y me apoyé sobre ellas. No llamé ni golpeé, ¡por todos los dioses!, no lo hice. Pero llegaron tus gentes con una litera, Numida me reconoció, me llamó, abrióme tus puertas y me condujo al patio. Buenas son tus gentes, señor, ¡perdónalas!”

El griego levantó la mano y los temblorosos esclavos se levantaron.

“Ahora voy enseguida a ver a mi hijo, a Iztok. Debo comunicarle cosas importante.”

“Iztok no está en casa. Manda a las guardias.”

“¡No está en casa! ¡Indudablemente un buen hijo; que no está en casa cuando llega el padre!” Dijo Radován dificultosamente.

“Radován, estás rendido y necesitas descansar. Numida, acompaña al señor a su habitación. Cuando despiertes, encontrarás a tu hijo sentado a tu lado.”

“¡Que así suceda! Tus palabras están llenas de sabiduría. Necesito descansar, ciertamente. Mientras cabalgaba sobre tus dorados bizantinos, todo iba bien, ¡pero al volver fué la angustia!”

Radován se apoyó sobre Numida, se tambaleó.

“¡Sosténme bien! ¡Mis ojos son malos! — ¡Espera! ¡Todavía una cosa!”

“¡Epafrodit, señor, ilustre señor!” Gritaba Radován tras Epafrodit, que ya había desaparecido bajo la arcada.

“¿Qué deseas, padrecito?”

“¡Que ordenes una bota de vino! El de la taberna era muy malo. El tuyo es mejor. Lo alabé durante todo el camino.”

“¡Formúla tus deseos, que Numida se encargará de

cumplirlos, es tu siervo.” “¡Gracias, señor, gracias!”

Radován, fuertemente abrazado al esclavo, salió del patio.

VIGESIMO QUINTO CAPITULO

Irene despertó. La lámpara se había apagado completamente y sobre el mar se extendía un claro día. Se levantó en seguida. Los blandos rizos caían sobre sus mejillas. Los apartó de la frente, de los ojos. Paseó una mirada interrogante por la habitación.

¡No estaba, Iztok no estaba! Sin embargo le había parecido que durante toda la noche había permanecido a su lado, contemplándola, hablándole, contándole alegres cuentos de la tierra eslovena. Caminaron por llanuras sin fin tras manadas de ovejas, descansaron en bosques humbrosos. En la enramada cantaban pájaros libres bajo un sol libre. E Iztok era fuerte y respetado, ella amada y alabada. Y ahora, él no estaba. Le había prometido volver, volver temprano. El sol ya estaba jugando con las olas pero no había señales de él.

Irene se asustó. Terribles presentimientos apretaron su corazón. Si Azbad... si la emperatriz... Iztok había estado durante la noche en el palacio imperial. Si la quisieron hundir a ella, si para ella pudieron encontrar salteadores, ¿no los buscarían para Iztok? Era esforzado, valiente, había podido salvarla, pero... ¿podría salvarse a sí mismo? Y si había caído en la lucha, fué por ella.

El frágil corazón de Irene se estremeció; un escalofrío recorrió su cuerpo; las lágrimas surcaron sus mejillas; sollozó, y llena de pesar, abatida, se hundió en el lecho.

Con entrecortadas frases, sordamente, murmuraba salmos y rogaba a Cristo para que lo salvara, que la perdonara, que se apiadara... Poco a poco se aquietó, Restregó sus ojos lacrimosos.

“¡Cómo me confundo, simple de mí!” pensaba. “¿Por qué me entristezco? ¡Si ya vino! Mi alma lo sintió en sueños. Silenciosamente levantó las cortinas, me miró y se fué. No me despertó, no se atrevió a hacerlo, es demasiado bueno. Pero ahora vendrá; muy pronto se moverá el cortinado, dos ojos ardientes me buscarán. Lo esperaré. No quiero siquiera parpadear. Se encontrarán nuestras miradas. Y él leerá en mis ojos que lo esperé, que temblaba y temía por él. Le diré cuánto lloré y el se reirá; mirará mis cabellos, besará mis ojos y dirá: Ruiseñor mío, ¿de qué te asustas?”

En ese momento se movió realmente el pesado cortinado de la entrada. Irene se llenó de alegría: ¡Viene! ¡Es él! ¡Mi Iztok!

Pero en lugar de los ojos de Iztok aparecieron los menudos ojuelos de Epafrodit.

“¡Recibe mi saludo en esta hermosa mañana, preclara cortesana!” El anciano se inclinó humilde, cortesmente.

“¡Recibe el mío, bondadoso señor! ¿Dónde está Iztok?”

“Volvió al cuartel; ha recibido una distinción muy alta, lo que le ha creado preocupaciones y deberes. ¡Volverá pronto!”

“¿Verdad que estuvo aquí? En sueños sentí su presencia.”

El griego no vaciló ni un instante. Mintió para no asustarla.

“¡Claro que estuvo! No se vuela el palomo sin antes recubrir con sus alas a la paloma.”

“¡Ah, y yo creía que todavía no había vuelto, que algo le había sucedido en palacio!”

“El amor ve la noche allí donde el sol alumbra.”

“¡Qué simple soy!”

Irene escondió la cara con las manos y rió alegremente.

“¡Te ruego, preclara cortesana, que no abandones tu habitación. Epafrodit es tu más diligente esclavo. No te faltará nada, hijita mía. Pero no debes salir, criatura dorada.

Una figura vacilante se levantó de entre la multitud arrodillada.

En Bizancio todos miran, todos traicionan, las sordas piedras oyen."

Inmediatamente Epafrodit se inclinó, cayó el cortinado y su cabeza desapareció.

Cuando cruzó la segunda y la tercera sala, se detuvo en el patio de Mercurio, donde se veían muchas estatuas hermosas, esculpidas por artistas griegos. Se paró frente a la estatua de Atenea, se golpeó la frente y dijo:

"Por tí, Palas Atenea, que personificas a la sabiduría de mi pueblo, que sea mi sabiduría más pequeña que el negro grillo de los campos, si esta noche no le ha sucedido algo a Iztok. La maldición del último de todos los infiernos caiga sobre la Emperatriz si se atrevió a..."

Salió de allí porque creyó que todas las estatuas de mármol habían movido sus cabezas, afirmando:

"Dices la verdad, algo le ha sucedido."

Tan claro y bien madurado había estado el plan en su cabeza que no habría sido posible agregarle ni la más pequeña miguita. Pero por un choque irreparable, por una espada que había caído cortando los hilos, quedaba todo destruido.

Todo esto le parecía algo imposible, inconcebible, mientras caminaba volvía a revisar y a pensar en los sucesos. Trató de calmarse y salió al jardín.

"No, no es posible, a pesar de todo no es posible. No es tan astuta. Hubo un banquete en palacio. Después de medianoche fué el bacanal, la orgía en los jardines. La noche era calurosa. Iztok llegó allí a medianoche. Estaba bien armado. Asaltarlo habría sido un fracaso. ¡No, no! ¡Epafrodit piensa sabía y cuerdamente!"

Sintió que sus nervios estaban rendidos. La noche sin dormir, tantas decisiones importantes, tantas preocupaciones... no, sólo estaba cansado; por eso veía la noche donde brillaba el día, como si fuera mareado por el amor.

Necesitaba reposo.

Entre las rosas del jardín, al aire fresco de la mañana, bien pronto se aquietó. Su caminar volvió a ser tranquilo y sereno como antes, cuando ideaba la peligrosísima empresa. Con cada paso urdía un nuevo pensamiento, cada nuevo movimiento lo decidía por un eterno: ¡Adelante, adelante! ¡Todo o nada! ¡Vida o muerte!

Cuando así razonando pasó cerca de las habitaciones de Iztok, se detuvo y decidió:

"¡No, no es posible! ¡Enloquecí, Palas Atenea! ¡No es tan astuta!"

Como si hubiera resuelto el dificultoso problema, dió un suspiro de alivio y entró en la Casa, para ir en busca de Radován. Necesitaba dar a conocer sus propósitos al padrecito e instruirlo para que no descubriera alguna cosa importante en las tabernas, por obra del vino; y bien los perdería a todos el poco precavido juglar.

Radován yacía desvelado sobre un blanco lecho, con las manos bajo la cabeza. Miraba el cielorraso y no se volvió cuando entró el griego.

"¡Numida!" La voz del juglar era ronca, aclaró su garganta y prosiguió:

"¡Numida! ¡Por qué te olvidas delo que anoche te ordenó el amo? ¿Por qué, eh? Numida es tu esclavo, dijo. Tú ni te acercas y yo, Radován, el padre de Iztok, al que elogian los soldados en las tabernas, yo, que salvé la vida de Epafrodit, yazgo aquí hambriento y sediento. ¡Oh Numida, Numida!"

El comerciante sonrió en la puerta. Porque Numida había permanecido delante de la habitación durante toda la mañana, esperando pacientemente el llamado de Radován.

"¡Castígalo con el látigo, Radován!"

El juglar se levantó rápidamente, asustado, cuando vió a Epafrodit.

"¡Señor, perdona, no te ofendas, señor! Creí que era Numida. El hombre viejo es torpe y a veces ofende sin querer."

Se inclinó profundamente.

"¡Siéntate nomás, padrecito. Me contarás las nuevas que oíste en tu camino. Enseguida traerá Numida la colación."

"¡No hay tanto apuro, señor! Al hombre le gusta jactarse cuando se envanece tanto como yo en tu casa. Desde que me fuí, ni por una sola vez pude ordenar. ¡Numida, dame de comer! ¡Numida, tengo sed! ¡Ni una vez! Uno debe pedir, buscar o arreglarse como para tener el alimento suficiente para mantenerse. ¡Mira cómo empeoré!"

"En lo de Epafrodit poder mejorar."

"Eso estaría bien, pero es imposible. No puedo soportar esto por más tiempo, señor."

"¿Por qué no?"

"Claro, tú no lo sabes. No sabes para qué volví. Pensaba volver dentro de un año, pero debí hacerlo enseguida."

"Lo mejor habría sido que te quedaras. ¿Por qué te fuiste?"

"Pregúntale a los dioses por qué el juglar camina por el mundo; pregúntales, a ver qué te contestan. No te lo dirán, los tuyos tampoco. Pero el juglar siempre quiere ir al camino, no tiene paz; los dioses lo conducen pero no dicen por qué. Apenas se sienta y sacia su apetito siente que una voz le grita desde el fondo de su corazón: ¡Camina! y él sigue andando."

"¿Por qué volviste entonces?"

"Yo ya lo sabía antes. Todo se lo había predicho a Iztok ya en ese entonces. ¿Por qué no ha vuelto todavía al lado de su padre? ¡Buen hijo! ¡Cuánto sufre su padre!"

"¡Es el cargo, el digno y elevado cargo que desempeña, padrecito! El Emperador lo elevó tanto que todo Bizancio se maravilla. Ahora tiene un grado dignísimo."

"Ya lo sé, lo averigüé en la taberna. Así debía ser. ¡El hijo no debe avergonzar al padre! Y ahora te diré por qué vine: el hijo debe huir esta misma noche, y volver al hogar."

"No será posible."

"Será, debe ser posible. Algo terrible acontece tras el Danubio. Ese perro, ese Tunius, — de cada uno de sus pelos cuelgan tres genios maléficos, — ese sanguinario logró encender la guerra entre los antos y los eslovenos. Fíjate bien, entre antos y eslovenos, ¡entre hermanos! La sangre corre a raudalee, las mujeres lloran, arden las fortalezas, las ovejas vagan sin sus pastores, a merced de los lobos. Por eso vine en busca del hijo, ya que de la cuerda nació la espada, ya que aprendió a guerrear, que vuelva ahora al hogar, que pelee, que combata, que luche con los eslovenos para terminar la guerra, y puedan luego estrangular el huno que agita e instiga, que lo cuelguen por el talón sobre un roble y vuelva así la paz entre los hermanos. Ves, ¡por eso volví y por eso él debe venir conmigo!"

OPAZOVALEC

KAKO JE NA PRIMORSKEM

Naslednje poročilo je dobil č. g. Franc Gabrovšek v Sev. Ameriki iz čisto zanesljivega vira preko Londona, pisano 12. okt. 1943:

Po razglasitvi premirja dne 9. 9. t. l. je nastopilo brezvladje, ker je italijanska vojska razpadla, ker so italijanska oblastva zbežala in del italijanske vojske prestopil k partizanom. V italijanski vojski so imeli komunisti namreč vedno dobro organizirane edinice. — Dne 10. 9. je po Gorici demonstrialo okoli 200 žensk s slovenskimi zastavami s srpom in kladivom. Dne 11. 9. so partizani, skupno z italijanskimi komunisti iz Tržiča (Monfalcone) zasedli obe železniški postaji v Gorici. Dne 12. 9. so prispelle prve nemške čete ter zasedle Gorico skoro brez odpora partizanov, ki so se umaknili v okolico. Partizani so izvedli mobilizacijo vseh moških od 18. do 45. leta ter proglasili sovjetsko republiko. Nemci so 20. 9. začeli ofenzivo v Vipavski dolini na črti Gorica-Postojna. Z artilerijo so deloma porušili devet slovenskih vasi in to Kronberg, Podsobotin, Miren, Voljčja draga, Bilje, Vogersko, Ajšovica, Renče, Šempeter, skupno nad 100 hiš. Potem so naglo prodirali s tanki in pehoto ter so v predelu Čaven-Otlca obkolili glavnino partizanskih čet. Župnik Andrej Simčič, iz Sv. Križa, ki je bil mobiliziran v partizansko bolnico, je povedal, da so Nemci s tanki in strojnimi tam pobili okoli 1600 partizanov, a 350 so jih ujeli in potem ustrelili. Ker so Nemci zagrozili, da bodo vse družine, ki imajo kakega člana med partizani, deportirali na Poljsko, so mnogi od razpršenih partizanov prišli domov strašno razočarani.

Nemci kličejo pod orožje v italijanske edinice moške letnikov 1909—26, za delovno službo. Nemci so po slovenskih vaseh plenili in zažgali več hiš. Župnika Gnezdo iz Podkrajja so zvezanega odpegljali v Polo, župnik Tone Žagar iz št. Tomaža je moral za nemškimi vojaki nositi strojnico, 79-letni župnik Josip Štancar je moral popravljati cesto, potem so ga pa nemški vojaki še pretepli, češ, da drži s partizani. Nemci so vsakogar, pri katerem so našli orožje, ustrelili. Partizanski nastop, ki je z izmišljenimi vestmi, da se bliža osvoboditev po zavezniških četah, potegnil za seboj mnoge, ki drugače obsojajo partizanstvo radi komunizma, je prinesel nad našo Goriško strašno gorje.

Partizani so bili brez vsakega pravega vojaškega vodstva. Neki nemški kapetan se je izrazil: "Das ist kein Krieg, es ist ein Bauerntanz" (To ni nikaka vojska, to je kmečki ples). Toda ta ples je goriške Slovence stal nad 2000 mladih življenj — za primorsko republiko.

Politično stališče partizanov se je vnovič pokazalo. V njihove vrste je vstopilo nad 3000 italijanskih komunistov iz Trsta in Tržiča (Monfalcone), pridružilo

se jim je tudi mnogo italijanskih vojakov, ki pa so sedaj skoro vsi že pobegnili domov, kolikor jih pač ni padlo.

Na shodu v Črničah je bila razglašena vlada Primorske sovjetske republike: Dr. Jože Vilfan, advokat v Kranju, predsednik, pisatelj Franc Bevk, podpredsednik, delavec Antonio Marega (Italijan iz Tržiča), podpredsednik, vojaško vodstvo — šef štaba je italijanski kapetan Muzzolin.

Na shodu v Črničah je dr. Vilfan izvajal: "Partizani hočemo izvesti istočasno narodno osvoboditveno in socialno revolucijo. Stara Jugoslavija s kraljem Petrom, ki je simbol kapitalistične reakcije, je za vedno padla. Izdajalski Mihajlovič bo padel, zmagalo bo ljudstvo, ki bo vladalo v sovjetskih republikah povezanih z veliko in zmagovalno Sovjetsko Unijo. Tudi na Goriškem se je reakcija zbrala v beli gardi, ki je držala z izdajalcem Mihajlovičem. Vodili so jih izdajalci msgr. Brumat, dr. Kralj, Kemperle. Z njimi bomo obračunali. Primorski proletarijat, slovenski in italijanski, se je združil okoli rdečega praporja svobode. Konec je narodnih bojev, vse nas družijo proletarska solidarnost. Jaz bom prevzel vlado, da popravim politične grehe svojega očeta, ki je kot voditelj slovenske buržuazije na Primorskem mnogo kriv sužnosti naroda na Primorskem."

Na Ponikvah je partizanski voditelj dr. Maks Rejc tudi izpovedal enake misli.

Proti slovenskim nacionalistom so partizani povsod divjali. Ubili so župnika A. Sateja v štanjelu na Krasu. V Dornbergu so ubili pet sorodnikov Ivana Brica, tajnika goriške Slovenske ljudske stranke, ki je bil ustreljen že v juniju, ko je širil letake za kraljevino Jugoslavijo po Primorskem. V Podragi pri Vipavi so ustrelili 12 mladeničev, ki so bili zaupniki jugoslovanske četniškega gibanja. Na Trnovem pri Gorici so ustrelili 22-letnega študenta Borisa Juga, ker je zagovarjal demokratično kraljevino Jugoslavijo. Ravnatelj Katoliške tiskarne v Gorici Joško Žigona so imeli 12 dni zaprtega v neki kleti. On je simpatiziral s partizani, toda ob neki priliki je dejal, da je za Jugoslavijo in ne za Primorsko republiko. Tako patrizani v nerazumljivi nestrpnosti niso trpeli nobenega svobodnega izraza drugega mišljenja. Kdor ni hvalil vsega, kar so naredili ali rekli voditelji partizanov, je bil takoj proglašen za izdajalca in likvidiran.

Velik del ljudstva, ki je v začetku podpiralo marsikako akcijo partizanov, sedaj s silno bridkostjo opazuje, da so partizani proti Jugoslaviji in za neko pol italijansko "primorsko republiko". Ljudstvu to ni po godu, ker resnično hoče priti pod Jugoslavijo, o kateri je prepričano, da bo bolje urejena kot je bila doslej. Tudi oni inteligentje, ki so poprej simpatično spremljali gibanje partizanstva, so ob tej katastrofi spremenili svoje mišljenje.

Province Pola, Trst, Reka. — Partizani so po 10. septembru zasedli vso Istro

do Kopra in ves Kras okoli Trsta. Nevska ofenziva s tanki se je v Istri začela 30. septembra. Nemci so na pohodu skozi Istro razrušili Pazin in Umag ter požgali 72 hrvaških vasi. Partizanov, ki so bili brez pravega vojaškega vodstva je padlo po partizanskih cenitvah okoli 4000. Nemci moške deportirajo v Trst, kjer so zaprti v silosu poleg železniške postaje, od tam pa jih vozijo v Nemčijo. Istra je sedaj vsa v nemških rokah, razpršeni partizani so se umaknili v šume v Čičariji in na Učko. Nemci so po vaseh pobili mnogo nedolžnih ljudi, tudi župnika šime Milanoviča.

SLOVENIJA V OKTOBRU.

(Po poročilu iz Ljubljane, ki ga je dobil P. Ambrožič). Izpuščamo nekatere podrobnosti in mnenja pisca, ker nečemo sejati sovraštva, pač pa podajamo konkretna dejstva. Če bi kdo hotel očitati, da ne navajamo poročil iz virov Svobodne Jugoslavije (Tito), odgovarjamo, da to ni potrebno, ker smatramo, da vsi rojaki čitate tukajšnje liste, ki objavljajo vse vesti le iz partizanskega vira. Naša naloga je torej opozoriti na neznana dejstva in tako je vsem prevdarnim predloženo, da iz obojnega poročila skušajo dobiti kar najbolj objektivno sliko položaja. Kar pa je vesti zares konkretnih iz vrst O. F. jih itak objavimo.

Vaške straže so pred nemško okupacijo prejšnje "Ljubljanske provincije" šle v hribe v raznih manjših oddelkih in so imele naročilo od Slovenske Zaveze, da ne smejo v boj s partizani, ampak naj čakajo Zaveznikov, da se jim pridružijo, ali Nemce, da jih napadejo.

Nemcev je prišlo pa v Ljubljano samo 300 in so mirno razorožili laško posadko okoli 8000 mož, deželo pa pri miru pustili — za enkrat...

Med tem so se Lahi dveh divizij pridružili partizanom, ki jih je bilo poprej le dobrih 2000 v deželi, jim dali vse svoje topove, tanke in oklopne avtomobile na razpologo in šli z njimi v boj — zoper vaške straže! To so storili Lahi in partizani po prejšnjem medsebojnem dogovoru za slučaj laškega zloma! Ker so bile vaške straže same nase navezane in brez primerne orožja za brambo pred takimi silami, so druga za drugo podlegle in je padlo sila Slovencev...

Vsa Dolenjska je čez noč postala sovjetska republika in vse moške od 17 do 45 leta je mobilizirala.

V grad Turjak se je zateklo 700 mož in fantov od vaskih straž. Teden dni so jih oblegali partizani in Lahi in grad obstreljevali s kanoni. Končno so na grad brizgali bencin in ga s kanonskim ognjem zažgali. Kar so slovenskih vojakov živih zajeli, so jih zvezane odvedli v Velike Lašče. Kaj se je potem z ujetniki zgodilo, v Ljubljani ob času pisanja poročila še niso vedeli. Silno ljudi je bilo ubitih tiste dni.

Med tem so si Nemci opomogli in prišli z močno silo v deželo. Napovedali so čiščenje Dolenjske in ga kajpada pozneje tudi izvedli. Pove pa poročilo iz domovine, da so Nemci že tistikrat bombardirali Novo mesto in je prišla v Ljubljano

"Gran pesar y vergüenza produce una pelea entre hermanos."

"No habría habido ni pesar ni vergüenza, si no habría intervenido ese perro. ¡Ah, por qué no lo habrá matado Iztok, cuando pudo hacerlo! No estoy hecho para la guerra sino para las cuerdas, pero esta vez, a pesar de mi vejez, iré a pelear al lado de mi hijo."

"Irás, padrecito, sólo espera un poquito, un poquito más.

Te revelaré grandes secretos. Pero que te abandonen todos los dioses si dices una sola palabra de ellos. Eso sería la ruina tuya y de tu hijo."

Radován puso una mano sobre el corazón y juró solemnemente:

"¡No diré una palabra, por Svetovit, no diré ni una sola, señor!"

Traducción de DARINKA CEHOVIN

vest, da je bilo ubitih 36 oseb, 120 pa ranjenih. Zdi se, da je bilo Novo mesto pozneje zopet tepeno na podoben način.

Poročilo iz domovine se boji, da bo nemško "čiščenje" tako, da bo pomenilo konec slovenstva . . .

KOBARID

Iz Londona došlo poročilo navaja, da je radio Svoboda Jugoslavija podal o stitridnevem bojevanju pri Kobaridu podrobnosti, ki kažejo, da je bilo v teh bojih ubitih več kot sto Nemcev, večje število pa je bilo ranjenih.

Oddelki 19. slovenske brigade so uspešno napadli sovražnika pri LESKOVCU, kjer so zajeli vojni material, ki je vključeval 180 pušk, deset strojnic, 50 tisoč nabojev, 300 ročnih granat in 15 tankov.

Poročilo dalje navaja, da so oddelki 14. slovenske divizije napadali nemško kolono blizu VELIKIH LAŠČ in so v tej bitki pobili 110 Nemcev. Med ubitimi je bilo nekaj belogardistov, ki so bili člani Bele garde, kateri načeljuje slovenski izdajalec, gen. Rupnik. Tu je bil ubit tudi nemški poveljnik in zajetega je bilo precej vojnega materiala.

Dalje se poroča, da so slovenski partizani naskočili Turjak in ga tudi zavzeli.

ŽRTVE SLOVENIJE

Dobili smo pismo, ki nam pove tole:

Nam se pač lepo sliši ime naših vasi v vojnih poročilih, toda če malo trezno motrimo položaj, pa takoj razumemo, da bi bilo stokrat boljše, da se ne bi imenovala nobena naša vas in bomo nekoč z bridkostjo razumeli silno nesrečo, katera tare našo domovino. Imenujejo se vasi po Vipavskem in Kobariškem, po Istri in Dolenjskem, Notranjsko in Bela krajina. . . En rezultat bojov med partizani in Nemci v času pred Božičem je tale: 12.000 naših mož in fantov pobitih, nešteto vasi požganih, Nemci pa so imeli samo 200 žrtev med mrtvimi, ranjenimi in obolelimi. . . Nekaj podobnega se sedaj godi na štajerskem. . .

Zato pravijo naši doma: Ljubše nam je revno življenje kot pa zavezniške simpatije na naših grobovih. Kaj imamo mi od zavezniških obljub, ki so nam obetali invazijo, potem je pa prišel pokolj med partizani in vaškimi stražami, zaveznikov pa od nikoder. Če je dobro za Francoze, Belgijce in Nizozemce, da mirno čakajo na trenutek invazije, mora veljati tudi za naš enaka pravica.

Vsa bobneča poročila, katera razglasa-jo zaveznički o bojih v Jugoslaviji so potvorbena ali pretirana. Samo eno je res: življenje je brezupno in narodu ni mar, kdo gospodari. Sedaj je treba očuvati življenje. Politiko bomo že uredili pozneje.

NEMCI OBLJUBLJAJO

Slovcem svobodo. Potom "Slobodnih Hrvatov" so baje Nemci obljubili "Svobodno Slovenijo", katera bi obsegala vso Primorsko, Kranjsko in Štajersko do črte Rogatec-Grobeljno, torej brez Ptuja, Slovenskih Goric in Koroške. . . Seveda Slovenci ne gredo na pogajanja, razen generala Rupnika, katerega pa so vse slovenske politične skupine izvgle in drži z njim le peščica nemčurjev. Partizani sicer v Sloveniji nekaj gibljejo, toda v resnici so osamljeni in so enotne med seboj tri druge skupine: Slov. Ljudska stranka, demokrati in socialisti, tako pravi poročilo iz decembra.

SE NOVE ŽRTVE

domače revolucije. Partizani so ubili v

Begunjah na Notranjskem župnika TURKA in v Stični na Dolenjskem PATRA PLACIDA.

NEMCI SO ODPELJALI

mного tisoč Slovencev na prisilno delo na Nemško in kdo ve kam drugam. Vse to delajo s pretvezo, da pošiljajo tja komuniste.

IZ VRHNIKE

V gozdovih med Vrhniko in Polhovim Gradcem je organiziral bivši "krščanski socialist" Stanovnik partizansko skupino, ki je imela več spopadov z vaškimi stražami, po krajih ki jih Cankar pogosto omenja v svojih spisih. Vrzenec, Zaklanec, Ligojna, Koren so bili pozorišča krvavih dogodkov. Ubite nasprotnike so zmetali v skupen grob v katerem so našli truplo mladega kaplana ANTONA KOČEVARJA iz Stare vasi (Polica pri Višnji Gori).

PISMO IZ RIBNICE

Po Rdečem križu je dobila gospa šilc v Cleveland pismo iz Jurjevce, ki poroča (avgusta) da so domači vsi živi in zdravi.

NEKAJ NOVIC IZ LJUBLJANSKEGA "JUTRA" 28. SEPT. 1943

DR. ANTON BRECELJ je umrl 22. sept. zadet od kapi.

DR. IVO BENKOVIČ je umrl 23. sept. zadet od kapi.

V NOVEM MESTU in okolici se je razširil pegasti legar. Obe bolnici sta prenapolnjeni.

V LESKOVCU je bila ustanovljena vinarska zadruga. Prisostvovali je ravnatelj glavne zadruge v Gradcu. Tudi na RAKI je bila ustanovljena vinarska zadruga.

NA PLANINI NAD SEVNICO je bila ustanovljena hranilnica.

V TRBOVLJAH je bila ustanovljena Kmetijska zadruga.

NA GORENJSKEM so bile ustanovljene živinorejske zadruge v Bohinju, v Gorjah, Radovljici, Korenu, Trziču.

V LJUBLJANI je umrl ravnatelj Janez Kocmur.

ŽELEZNICA MED LAZAMI IN ČRNIGAMI. 20 avgusta je bila izročena prometu železnica katero so zgradili Nemci mimo Ljubljane, ker je bila ta v Italiji. ežleznica teče iz Vižmarij na Ježico, ob Savi v Laze.

BISERNI MAŠNIŠKI JUBILEJ (60 letnico mašništva) je 22. avg. obhajal šentjurski župnik in ljubljanski kanonik VALENTIN MIKUŽ.

ŽUPNIK V ŠENT JAKOBU v Ljubljani je postal dr. Janko Arnejc.

UMRLI SO NADALJE: dr. IVAN ŠERKO, sodnik; ga. Emilija Vebrova, in gdčna. Polonca Vebrova, žena in hčerka znanega vseučiliškega profesorja. Ivan Demšar, živinozdravnik v Mokronogu.

MARTIN STEBLOVNIK, bivši poslanec in viden mož slovenskega gospodarskega življenja je umrl v šmartnem ob Paki.

ITALIJANI SO PORUŠILI sledeče šole: Suhor in Radovica v Beli Krajini, na Kočevskem v Verdreng, Mohorje in Gora; Novo mesto: Ajdovec, Orehovica, Dovž, Skocjan, Trebelno in Sveti Križ.

BORBE V SLOVENIJI

14. divizija Osvobodilne vojske se bije okrog Novega mesta. V Gorjancih so oddelki zavezniške vojske v trdnih postojankah in so bili vsi nemški poskusi "očiščenja" energično odbiti. V Sloveniji so prispele štiri nemške divizije sta-

rejših letnikov, ki bodo zamenjale mlajše. Po Koroškem in štajerskem nemške oblasti z največjo naglico zbirajo nove bataljone in jih pošiljajo na vzhodno bojišče.

BORBE NA ŠTAJERSKEM

Formacije Osvobodilne fronte so se v zadnjem času močno okrepile zlasti na odseku Dravograd-Maribor in Dravograd-Guštanj. Na mnogih mestih so borci razbili železniško progo, zažgali tri železniške postaje, razdejali pet lokomotiv in na več mestih pretrgali vse telefonske in brzojavne žice. Druga skupina Osvobodilne vojske je razbila železniško progo med Zidanim mostom in Zagorjem.

NA GORENJSKEM so obkolili nemško predilnico platna v JARŠAH pri Mengešu in jo popolnoma razdejali. Istočasno so tudi zažgali železniško postajo v MENGEŠU. Zaplenili so precej vojnega materiala. Poročila Svobodne Jugoslavije naglašajo, da je gibanje Osvobodilne vojske na štajerskem in Gorenjskem močnejše kakor pa je bilo leta 1941. Nemce so zamenjali starejši letniki, ki niso preveč navdušeni za "čiščenje po gozdovih in gorah".

NEMŠKI BEGUNCI PREPLAVLJAJO MARIBOR

Po nepretrgani zavezniški letalski ofenzivi nad Nemčijo beže Nemci na vse strani in posebno močan naval je proti jugu. V Maribor prihaja dnevno po nekaj vlakov z nemškimi begunci, ki jih spravljajosparvljajo v mesto in po deželi. V nekaterih okrajih skoro ni slovenske družine, ki ne bi bila primorana vzeti pod streho po nekaj nemških beguncev. Obnašanje teh pritepenec je nad vse surovo in gospodovalno. Graška "Tagespst" se pritožuje nad slovensko negostoljubnostjo in pravi, da bi morale nemške oblasti vse Slovence iz štajerske pognati v Ljubljansko pokrajino, da bi se na ta način našel prostor za rajhovce.

V REKI so neznanzi ubili šefa nemške delavne službe Hansa Hobel-a. Pri spopadu je bilo pobitih tudi nekaj fašistovskih kolovodij. Nemci so nato skupno s fašisti vprizorili pokolje po mestu in okolici. Pozapri so nekaj sto Jugoslovancev. Na Reki in na Sušaku je bilo proučeno obsedno stanje.

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela,

AV. DE LOS INCAS 5021

Telef. 51-5184.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31

Bs. Aires. — U. T. 50—0277.

Villa Devoto

Krščanska socijalna načela

DRŽAVA IN DELAVSKO VPRAŠANJE

Čeprav je notranja usmerjenost in plemenitost človeka ter zvestoba do postave božje najvažnejše, vendar ne more biti dvoma, da se naj v navedeni zadevi poiščejo tudi pomočki, ki so v oblasti ljudi. Potrebno je, da práv vsi, katerih se zadeva tiče, streme za istim ciljem in sorazmerno za istega delajo. V tem je neka sličnost s previdnostjo, ki vodi svet. Skoro vedno namreč vidimo, da uspehi (izidi) stvari, ki so od kakih vzrokov odvisni, prihajajo od njih vseh sodelovanja.

Vsekakor je dobro preiskati, kolik del od pomoči je pričakovati od države.

Pod državno oblastjo na tem mestu ne mislimo ono, kakršno ima eden ali drug narod, ampak tisto, ki jo v skladu z naravo zahteva tudi prava pamet in jo odobravajo nauki božje modrosti, ki smo jih mi sami posebej razložili v okrožnici o krščanski uredbi držav. Oni torej, ki državo vodijo, se morajo vobče in splošno prizadevati z vsem ustrojem zakonov in uredb za blagostanje splošnosti in zasebnikov. To je namreč naloga državne modrosti in bistvena dolžnost tistih, ki vladajo. Saj so predvsem te stvari, ki države napravijo srečne: pošteno življenje, prav urejene družine, varstvo vere in pravičnosti, zmerno nalaganje javnih bremen in njih pravična razdelitev, porast obrti in trgovine, cvetoče poljedelstvo in drugo. S čim večjo marljivostjo se bo to pospeševalo, tolikanj bolj in srečneje bodo živeli državljani.

Država je naravna tvorba. Človek je po naravi družno bitje. Le v družbi in po družbi se more prav razviti in izpopolniti: telesno in duševno, umsko, naravno in versko. Zato se moramo vedno držati načela, da je država tu radi človeka in ne človek radi države.

Vsak človek ima po naravi pravice in seveda tudi dolžnosti, ki veljajo tudi v državi. In če bi država le-teh ne priznala, bi ne mogla vršiti svoje naloge, to je skrbeti za blaginjo državljanov. Kdor bi tajil te naravne dolžnosti in pravice za posameznega človeka, bi jih naravno moral tajiti tudi za državo. Država, ki se ne ozira na ta naravni zakon, ki je enako obvežen za posameznika kakor za državo, je vedno v nevarnosti razsula, ker nima trdnega temelja svojih zakonov in uredb. Če hoče država ščititi red, se ji lahko primeri, da preveč okrne svobodo; če hoče ščititi svobodo, se ji zgodi lahko obratno, da jo štiti preveč na škodo reda in miru. Zato po pravici poudarja papež, da mora država v prvi vrsti ščititi vero in pravičnost.

Človek in družina sta bila pred državo, zato so pravice človeka in družine starejše kot države. Šele tedaj, ko družina ni mogla več vršiti svojih dolžnosti

in so se družine jele združevati v rodove, je nastala potreba pozitivnih zakonov in potreba države. Tako je država nekako razširjena družina, na katero so prešle deloma one pravice in dolžnosti družine, ki jih le-ta ni mogla več sama izvrševati. Država ima torej dvojno nalogo: Priznavati mora, ščititi in pospeševati naravne zakone bodisi glede npravnosti kakor tudi glede prava samega. Ščititi in pospeševati mora pa tudi časno dobrobit svojih državljanov.

Kaj je časna blaginja? Različni to različno umevajo. Gotovo je, da mora država skrbeti za javno časno blaginjo in ne za zasebno; to se pravi, za tisto blaginjo, ki čim večje število državljanov res napravi srečne. Običajno se prišteva k nalogam države, da skrbi za red in mir. Vsi ljudje ne bodo nikdar naravno tako popolni, da bi jim bila pravica vedno sveta. Zato mora država s socialnimi zakoni zajamčiti vsakemu pravico in s socialno močjo preprečiti in kaznovati vse nasprotno nakane. Prvo spoznanje, da se država zaveda svojega smotra, je socialni red.

A socialni red ne sme ubijati življenja. Red ni sam sebi namen, ampak namen mu je ravno razvoj življenja. Reda in miru si žele ljudje uprav zato, da morejo izvrševati svoje posle in dela. Država mora zato čuvati vso tisto svobodo državljanov, ki se strinja s socialno blaginjo.

Pomagati mora svojim članom država tudi dejansko. Res je sicer, da morajo stroške za to nositi državljani sami z davki, a res je tudi, da so splošne zadeve, ki jih posameznik ne more doseči, zadosti pa jim lahko skupnost, država. Paziti pa mora pri tem država, da varuje načelo pravičnosti pri razdelitvi bremen in ugodnosti.

Posegati mora država dandanes tudi v gospodarsko življenje svojih članov. Predvsem pridejo tu v poštev pravica dela, pravica lastnine in pravno področje gospodarskih stanov. V sedanjih družabnih razmerah mora država posegati tudi v lastninsko pravico in jo pravično razširiti ali omejiti. Če se državi posreči pravkar omenjena tri področja tako urediti, da vsaj nasprotovala ne bi krščanskim načelom, tedaj bi bila glavna naloga države urejena, s tem pa tudi rešen večji del tako imenovanega socialnega vprašanja. Teško bi se tedaj zgodilo, da bi kdo bil prevarjen za plačilo svojega dela, oškodovan v svoji lastnini in da bi kdo bil v svojem gospodarjenju osamljen ter brez podpore. Res je, da država sama ne osrečuje nikogar, to ni njen namen. Vsak je svoje sreče kovač. Pač pa mora država skrbeti, da imajo njeni člani priložnost časno se osrečiti, to se pravi, dobiti zadostno množino vsega, česar potrebujejo za svoje telesno in duševno življenje in izpopolnjenje.

TAM LE PA PREK MORJA . . .

Tam le pa prek morjá,
morjá širokega,
te čaka hišica,
oj zlata hišica.

Tam le pa dom je tvoj,
oj ljubi fantič moj,
ves zlat ta dom je tvoj,
oj ljubi fantič moj!

Tam le pa prek morjá,
morjá globokega,
te čaka hišica,
oj lepa hišica.

Tam le zdaj dom bo tvoj,
oj dragi deklíč moj,
ves rožnat dom bo tvoj,
oj dragi deklíč moj!

Kaj siliš čez morje
nemirno mi srce?
Saj davno več nihče
ne čaka tam na me.

A vendar duša mi
nazaj srčno želi,
kjer narod moj živi,
prebridko krvavi.

Tjakaj le hrepenim,
tjakaj srčno želim,
še v sanjah tja hitim,
s teboj, moj dom trpim.

Pa zdaj vse dražji mi
v nesreči svoji si
in zdaj še bolj sem tvoj,
ubogi narod moj!

Tam le pa prek morjá,
morjá krvavega,
Marija žalostna,
še bolj trpeča vsa,

roti in kliče nas:
prav vsi vrnite se,
domovi prazni so,
po vas žalujejo.

Stoji tam prek morjá,
oh daleč prek morjá,
na gričku cerkvena,
oj lepa, zlata vsa.

Ko, potnik, pridem k njej
domov spet za veslej,
srce se mi pod njo
sladko spočilo bo.

David Doktorič:

"SLOVENSKA KRAJINA"

je do 1. marca pridobila še nekaj novih članov. S tistim dnem je propagandna kampanja končana, ker je bila do tistega dne pristopna odpuščena. Kdor se prijavi za pristop sedaj, mora plačati pristopnino.

EPILOG IZ AKONKAGUE.

Žaloigra rajnega gospoda Kastelica je imela spet nov dodatek. Štiri leta kasneje je spet vodil g. Link ekspedicijo na Akonkaguo. Skupina je imela 11 oseb, med katerimi je bil tudi Zagrebčan TIBOR SEKELJ, eden od trojice, ki je srečno dosegla vrh Akonkague in ki so se tudi srečno vrnili. On je imel 17. marca zanimivo predavanje s slikami o tej zadnji ekspediciji, ki nam je povedal tudi žalosten zaključek ekspedicije, ki je zahtevala 4 smrtne žrtve. V gori so ostali Link, njegova žena in inženir Kneidel. Sodijo, da so iskali kje zavetja pred nevihto, ki jih je zalotila v višini nad 6000 m in so tamkaj zmrznili, ker je nevihta trajala dolgo.

Žrtev Akonkague je postal tudi prof. Schiller, 65 letni mož, katerega so dobili mrtvega v najvišjem šotoru, ki so ga postali v višini 6200 m in ga imenovali "Refugio Link". Tega so pripeljali iz višine in je bil pokopan v La Plati, kjer je bil njegov dom.

Florería -- Cvetličarna "LOS ALPES"

Vence, šopke, okrasitev miz, za veselje in za žalost, obrnite se na rojaka

ANTONIO HOSTAR

TRIUNVIRATO 4223

U. T. 51 - 0732

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

PISMO IZ SEVERNE AFRIKE

Pisal ga je po angleško svoji materi ameriški Slovenec, narednik ameriške armade.

"Jaz sem skoraj vse videl, kar je bilo na ogled v Severni Afriki. Dva tedna sem prebil v mestu Tunis, kjer sem vršil posebno službo. Imel sem tudi priliko večkrat ogledati si mesto Cartago.

Moja služba je bila, voditi pomožno postajo za vojne ujetnike; bilo je največ Italijanov iz otoka Pantelleria. Med temi je bilo pa tudi nekaj Slovencev. Kako sem jih spoznal? V naglici sem nekaj bolj hudega izrekel, kar po slovensko v nadi, da me nihče ne bo razumel. To me je pa izdalo, da so me ti ujetniki spoznali za 'Kranjca'. Kaj takega v resnici nisem pričakoval.

Od tedaj sem imel te ujetnike vedno pred seboj, kajti sledili so mi vsepovsod. Sprva je bilo bolj težko zame, ko sem z njimi govoril slovensko; besed znam mnogo, samo pravičnega naglaševanja še nisem navajen. Razumel sem jih prav vse, kar so mi pravili.

Od njih sem dobil natančne podatke o Pantelleriji in Lampedusi, o razmerah

v Siciliji, Italiji, Jugoslaviji, Nemčiji itd. Ti vojni ujetniki so bili v obče nezadovoljni z diktatorji njih stranke, katere silno sovražijo.

Spominjam se nekega slovenskega rojaka — revež —, ki mi je pripovedoval, kako so Italijani okupirali gotove kraje v Jugoslaviji, Trstu in Ljubljani kjer niso smeli ljudje govoriti v svojem materinem slovenskem jeziku in slediti svojim narodnim običajem; vse je moralo biti na italijanski način. Vse mlade može so vpoklicali v italijansko armado ali so jih uvrstili k prisilnem delu, kjer so morali stradati. Tudi on je bil vpoklican v italijansko armado in poslan v Etiopijo.

Že celih sedem let ni nič čul od svojega doma, tako mi je pravil; torej sploh ne ve, če je njegova družina še živa ali ne. Dalje mi je orisal vse težave, katere so morali ta leta prestajati, posebno pa še one, na otoku Pantelleria. Ondi so dobivali samo črn kruh, bil je že morda zelo star in plesnjev, včasih so dobili tudi dimal košček mesa za priboljšek. Domačini ondri so jedli travo in se hranili z drevesnim lubjem, tudi pitna voda je povsod pošla.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Italijanski vojni ujetniki so zelo prijazni in komični; ali vam pojejo, ali se pa kregajo med seboj. Po moji sodbi so isti posebne vrste narod, nedisciplinirani in neizobraženi.

Baš nasprotno, Nemci so pa disciplinirani, bolj izobraženi; z njimi je bolj lahko občeovati. Toda, zelo so fanatični v svojem napačnem prepričanju in se docela zanašajo, da bo Nemčija zmagała v tej vojni. Vsak je pa prestrašen, če mu poveste, da bo kmalu poslan čez morje v Ameriko, ker se jim je vedno zatnjevalo, da samo ena ladja izmed desetih dospe srečno čez Atlantik, vse druge pa potopijo nemške podmornice. S takim fanatizmom zaupajo svojim voditeljem, da so trdili po našem zavzetju Tunizije: "Isto imate v svojih rokah, toda Alžirije pa ne boste nikdar dobili!" (Torej ni vedel, da so imeli Alžir že dva meseca preje v rokah zavezniki.) Nemško vojaštvo nima niti najmanjšega pojma, kaj se pravzaprav godi širom sveta v sedanji vojni; vse to jim prikriva in kaže nemška propaganda. Trdno sem uverjen, ko bodo enkrat zvedeli resnico, se bo vsa nacijska stavba čez noč porušila."